

ฟ้าต้องปกป้อง พี่ชาย ผู้หล่อเหลา

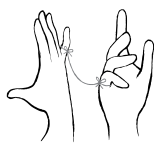
守护师兄

2

ฉางโก่วลั่วเยวี่ ยฺเหวียน
ฟรึกหอน เป่ล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดก็ออกมาจากดินแดนลี้ลับได้สักที ครั่งนี้เมิ่งถึงพหพา ความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยม เท่านั้นแผนการปกป้องศิษย์พี่ของนางก็เข้าใจ ความเป็นจริงไปอีกขั้นแล้ว

พวกกันอีกแล้วนะคะ สำหรับผลงานของคุณนางโกวล้วนเยวี่และ นักแปลคนเก่งคุณพริกหอม ในเรื่อง 'ข้าต้องปกป้องศิษย์พี่ผู้หล่อเหลา' เล่มสอง ต่อจากเรื่องราวในเล่มแรก สาวน้อย 'เมิ่งถึง' ของเราเรียกได้ว่า โภยทรัพย์มาเต็มกระบุงจากดินแดนลี้ลับ พร้อมรบเต็มอัตราศึก ใครก็อย่าได้ มาขวางหนทางการปกป้องศิษย์พี่รูปงามที่น่าสงสารของนางเชียว เพราะ คราวนี้นางพัฒนาตัวเองขึ้นอย่างมากเชียวละ เมื่อออกจากดินแดนลี้ลับ พวกเมิ่งถึงก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และขอพักค้างคืนที่บ้านโกโรโกโส หลังหนึ่ง โดยมีสองสามีภรรยาผู้เป็นเจ้าของบ้านให้การต้อนรับพวกนาง เป็นอย่างดี ทว่า 'มู่หว่าฮุย' กลับรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายมารอันบางเบาจาก หมู่บ้านแห่งนี้!

เพียงแต่ในหมู่บ้านที่แสนจะธรรมดาห่างไกลความเจริญเช่นนี้จะมี มารตนใดมาอาศัยอยู่ และเพื่อสาเหตุอะไรกัน ทุกท่านมาร่วมหาคำตอบ ไปกับศิษย์พี่รูปงามของเมิ่งถึงน้อยของเรา ด้วยการพลิกหน้ากระดาษถัดไป ของ 'ข้าต้องปกป้องศิษย์พี่ผู้หล่อเหลา' เล่มสอง ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เมื่ถึงชั้นตาขึ้น มองสบสายตามู่หว่าฮุย นางยอมไม่มองข้ามหัวคิ้วที่
ขมวดมุ่นของเขา

สังเกตได้ด้วยความรู้สึกที่เฉียบไว มู่หว่าฮุยเวลานี้จิตใจไม่สงบ ออกจะ
หุนหันง่ายโกรธง่าย เมื่ถึงนั่งเฝ้าอยู่ครู่หนึ่งพลันเงหน้าขึ้นคลี่ยิ้มบาง
ให้เขา

"ศิษย์พี่ ข้าไม่ได้เป็นอะไร ข้าเพียงอยากบอกท่าน ข้าอยู่ข้างกายท่าน"

มู่หว่าฮุยนิ่งงัน

แต่หัวใจทั้งดวงที่กำลังกระสับกระส่ายพลันสงบลงอย่างประหลาด
เพราะคำพูดประโยคนี้ของเมื่ถึง

ส่งเสียงอึมเบาๆ คำหนึ่ง มู่หว่าฮุยอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม "จะอยู่
ข้างกายข้าตลอดไปหรือ"

•

แนะนำตัวละคร

* เมิงถั่ง

ศิษย์ของสำนักหมีงหวาแห่งยอดเขาป้อวีน และเป็นศิษย์น้องของมู่หวาสุย มีนิสัยขี้อาย ไม่สู้สิ่งกับใคร มีจุดจบที่น่าเศร้า แต่หลังจากเมิงถั่งที่มาจากโลกปัจจุบันได้เข้ามาอยู่ในร่างก็มีนิสัยที่เปลี่ยนไป กลายเป็นไม่ยอมคน มุ่งมั่นจะช่วยศิษย์พี่ของตนจากอันตราย

* มู่หวาสุย

พระรองผู้หล่อเหลาในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' เป็นศิษย์พี่ของเมิงถั่งและเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักหมีงหวา เก่งกาจมากความสามารถ อีกทั้งยังสูงศักดิ์ แต่กลับมีชะตากรรมที่โหดร้าย

* อวีนชูเยวี่

นางเอกในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ที่พระเอกและพระรองรักใคร่ อ่อนหวาน งดงาม และบอบบาง เป็นบุตรสาวเจ้าเมืองชื่อเชียว แต่ปกปิดฐานะเข้ามาเป็นศิษย์ของสำนักหมีงหวา

* หลิงชิงเหยา

พระเอกในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' หล่อเหลาหากแต่เย็นชา ไม่สนใจผู้ใดนอกจากอวีนชูเยวี่ เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการบำเพ็ญเซียนไม่ค่อยพอใจในตัวมู่หวาสุยเท่าใดนัก

* โมเชียว

ผู้อาวุโสคนใหม่ของเผ่ามาร จิตใจวิปลาส โหดเหี้ยม เคียดแค้นชิงชังจอมมารคนปัจจุบัน เก็บซ่อนใจรักที่ดีต่อองค์รัชทายาทของเผ่ามารคนก่อน เผื่อวันที่ 'นายน้อย' ของตนจะกลับมาทวงบัลลังก์มารคืน

ลำดับชั้นพลังวัตร

ลำดับที่ 1 ชั้นสร้างฐาน

ลำดับที่ 2 ชั้นสร้างต้น : สร้างแกนลมปราณ หรือสร้างเม็ดพลัง
ทองคำที่จุดตันเถียน

ลำดับที่ 3 ชั้นจินตัน : เม็ดพลังทองคำ

ลำดับที่ 4 ชั้นหยวนอิง : ปราณก่อกำเนิด

ลำดับที่ 5 ชั้นอว่าเสิน : ปราณกับจิตหลอมรวมเป็นหนึ่ง

ลำดับที่ 6 ชั้นเสียนชวี : คืบสู่ความว่างเปล่า

ลำดับที่ 7 ชั้นเหอถี้ : ดวงจิตหลอมรวมกับร่างกาย

ลำดับที่ 8 ชั้นต้าเจิง : คืบสู่มหายาน

33

เมื่อเม้งถึงกลับเข้ามาในเรือนเล็กก็เห็นอวินซูเยวี่กำลังพยายาม
จะผลักประตูห้องเข้าไป

แม้จะมีม่านอาคม พวกนางพูดกันอยู่ข้างนอก มู่หาซุ่ยน่าจะได้ยิน
แต่เม้งถึงยังคงหวังว่าจะรบกวนเขา ครั้นแล้วนางก็รีบลดเสียงลงต่ำทวาดใส่
อวินซูเยวี่ "เจ้ากำลังทำอะไร"

พูดพลางเดินเข้าไปคว้ามือของอวินซูเยวี่ที่ยังคงวางอยู่บนประตู
จากนั้นก็บิดไปที่ด้านข้างอย่างไม่เกรงใจ

ศิษย์ที่กำลังหลอมรวมมุกมั่งกรออยู่ในช่วงคับขันสำคัญ เจ้าจะเข้าไป
ตอนนี้เกิดรบกวนเขาเข้า เกิดเขาถูกธาดไฟเข้าแทรก เจ้าจะรับผิดชอบหรือ

เม้งถึงแม้จะไม่อยากเห็นหน้าอวินซูเยวี่ แต่ที่ผ่านมามากก็ได้แต่
มองนางคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แม้แต่คำพูดรุนแรงสักคำก็ไม่เคยพูดกับนาง
แต่เวลานี้พอมาถึงกลับทวาดใส่นาง ยังบิดมือนางออกอีกด้วย

อวิณฐเยวียที่ผ่านมาไหนเลยจะเคยถูกคนปฏิบัติต่อตนเช่นนี้ ตอนแรกนางกึ่งงัน จากนั้นขอบตาทั้งสองของนางก็แดงขึ้นทันที

"ศิษย์...ศิษย์พี่เมิ่ง"

นางเม้มริมฝีปาก ทู่ทั้งร่างดูขลาดกลัว ประหนึ่งกระต่ายน้อยที่ได้รับความตื่นตระหนกตัวหนึ่ง "ข้า...ข้าไม่ได้ทำอะไร แค...แค่สองวันมานี้ ศิษย์พี่ใหญ่ช่วยดูแลข้ามาตลอด ข้าจึงคิด...คิดจะกล่าวขอบคุณต่อหน้าเขาสักคำ"

เมิ่งถึงรู้เมื่อครู่ตนออกจะใจร้อนไปหน่อย แต่ช่วยไม่ได้ ช่วงเวลาคับขันสำคัญเช่นนี้ นางไม่อาจไม่รอบคอบระมัดระวังให้มากนัก

ครั้นแล้วนางจึงพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะระงับอารมณ์ หุนหันพลันแล่นของตน เสียงพูดก็พยายามปรับให้นุ่มนวลขึ้น

"ศิษย์พี่ของข้าเวลานี้มีธุระ ไม่ว่างพบเจ้า เจ้ากลับไปก่อน รอพຽ່นี้เจ้าค่อยมาขอบคุณเขาก็แล้วกัน"

เมิ่งถึงเห็นว่าที่ตนพูดไปชัดเจนมากแล้ว แต่อวิณฐเยวียกลับเหมือนฟังคำพูดของนางไม่เข้าใจ

"ศิษย์พี่เมิ่ง ท่านไม่ชอบข้าใช่หรือไม่"

น้ำตาที่ขังคลออยู่ในดวงตามาตลอดในที่สุดก็ไหลรินออกมา อีกทั้งยังไหลออกมามากขึ้นทุกที กระทั่งตอนพูดก็ยังสะอึกสะอื้นดูแล้วเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมเป็นอย่างยิ่ง

เมิ่งถึงคิดในใจ *อຍາກຈະຕບหน้านางสักคາดยั้งนัก ทำอย่างไรดี*

พูดตามตรงเมิ่งถึงเห็นท่าทางเช่นนี้ของอวิณฐเยวียแล้วรำคาญยั้งนัก ทำราวกับตนไปข่มเหงรังแกนางเช่นนั้น

แต่ขอຽ່อຽ່ละคุณหนูใหญ่ ข้าเพียงแต่พูดความจริงกับเจ้าเท่านั้น อีกทั้ง

ต่อให้เมื่อครูเข้าใจร้อนไปสักหน่อย พุดจ่าน้ำเสียงไม่ค่อยดี แต่เจ้าเข้ามาใน
เรือนของข้าโดยไม่ผ่านความเห็นชอบของข้ามันเหมาะสมแล้วหรือ

ให้พวกเจ้าพักอยู่ที่ห้องปีกข้างชั่วคราวก็เป็นขีดจำกัดสูงสุด
ที่ข้ายอมให้ได้แล้ว ใครให้เจ้าเข้ามาในเรือนหลัก ทั้งไม่บอกไม่กล่าวก็จะ
ผลึกประตูเข้าไปในห้องนอนของศิษย์พี่ เช่นนี้ไม่มีมารยาทหรือ

เจ้าเห็นที่นี้เป็นบ้านของเจ้าไปแล้วหรืออย่างไร เข้าออกได้ตามใจชอบ
เคารพความเป็นส่วนตัว เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าหมายความว่าอย่างไร

มองหลังชิงเหยาที่เดินตามนางเข้ามา เวลานี้ยืนอยู่ตรงประตูห้องโถง
แวนหนึ่ง เมื่ถึงก็ไม่คิดจะเอาอกเอาใจนาง

"ใช่ ข้าไม่ชอบเจ้าจริง"

นางตอบไปตามตรง กระทั่งยังย้อนถามอวินซูเยวี่ "ข้าก็ไม่ไ้มารดา
ของเจ้า เพราะเหตุใดข้าต้องชอบเจ้าด้วย หรือเจ้าเห็นว่าตนเองรูปโฉม
ดูเทพธิดา งามเพริศพิ้งนารัก ดังนั้นคนทั้งใต้หล้าล้วนต้องชอบเจ้า"

ย่ามันเถอะ! ถูกพะเน้าพะนอจนเคยตัว! ไม่ว่ากล่าวนางสักหลายคำ
คงเห็นตัวเองเป็นเทพธิดาน้อยที่ใครเห็นใครรักไปจริงๆ!

อวินซูเยวี่แข็งขืนไปทั้งร่าง

เมื่อก่อนนางไม่เคยเผชิญกับคำพูดที่ตรงไปตรงมาเช่นนี้มาก่อน อีกทั้ง
ประเด็นสำคัญก็คือคำพูดที่เมื่ถึงพูดกับนางฟังแล้วล้วนมีเหตุผล นาง
ไม่มีอะไรจะโต้แย้งได้เลย...

ชั่วขณะนั้นทั้งโกรธทั้งร้อนใจ หยดน้ำตาก็ยิ่งไหลมากขึ้น

"ไม่ใช่เช่นนั้น ศิษย์พี่เมื่ถึง ข้าไม่ได้..."

เมื่ถึงครั้นจะมองท่าทางเช่นนี้ของนางอีก และพูดอย่างไม่เกรงใจ
"เออละ เก็บน้ำตาของเจ้าเสีย น้ำตาของเจ้าใช้กับข้าไม่มีประโยชน์"

นางพุดผางชี้มือไปที่หน้าประตู "โน่น คนที่เจ้าหลั่งน้ำตาด้วยแล้ว
ใช้ได้ผลอยู่ที่นั่น เจ้าไปหาเขาให้เขาปลอบใจเจ้า ตอนนี้อย่างมีพระ
ขอไม่ส่งเจ้าละ"

อวินชฺเวยียังคงยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ เอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด

คนผู้หนึ่งที่แท้แล้วรู้จักมองสีหน้าคนหรือไม่

นางพูดออกมาอย่างชัดเจนเช่นนี้แล้วก็ไม่ยอมไป ต้องให้นางวาดให้เสร็จไปจึงจะยอมไปหรืออย่างไร

เมื่งถึงรู้ลึกกว่าเส้นโลหิตที่หน้าผากตนเต้นตุบๆ

ถูกอวิชฺฐุเวยีร้งให้ไผ่ เสียร้งให้ของนางช่างน่ารำคาญเสียจริง!

ในที่สุดยังคงเป็นหลังชิงเหยาที่เดินเข้ามา เรียกอวิⁿฑูเยวียให้ออกไป
กับเขา อวิⁿฑูเยวียจึงสะอึกสะอื้นเดินตามหลังเขาออกไป

ตอนไปถึงปากประตู หลังชิงเหยาหันกลับมามองเมืองถ้งเวาบหนึ่ง

เมื่งถึงไม่กลัวเขา เลิกความงกกลับไป ภายใต้แสงสว่างละมุนละไมของ
มุกราตรี ทั้งร่างของนางมองดูแล้วเปี่ยมไปด้วยความศรัทธามีชีวิตชีวา

หลังซึ่งเหยาถอนสายตากลั้ว หันมามองอภินิรุทธิ์เย็บที่ข้อมือให้ไม่หลุด
หัวคิวอดที่จะขยับเข้าหากันไม่ได้

รอพวกเขาสองคนออกไปแล้ว เมื่องถึงก็ปิดประตูห้องโถง ยังลงยันต์ไว้
ด้านบนด้านล่างของประตู แล้วจึงผลักประตูห้องนอนออกอย่างระมัดระวัง
เดินเข้าไปอย่างเบา มือเบาเท้า

มู่หว่าฮุ่ยยังหลับตานั่งขัดสมาธิเข้ามานอนอยู่บนเตียง หัวคิ้วน้อยนิด
ดูม่นวลอ่อนโยนยิ่ง คิดว่าการพิพาทที่ด้านนอกเมื่อครู่ไม่ได้รบกวนมาถึงเขา

เมื่งถึงวางใจลง เดินเบาๆ ไปนั่งลงบนเก้าอี้

บะหมี่ที่ยังเหลืออยู่ นางก็ไม่คิดจะกลับไปกินแล้ว นั่งเฝ้าหม้อหว่าสุญอยู่ทีนี่

จึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

ตอนแรกเมื่งถึงยังทางหนึ่งเฝ้าดูมู่หว่าฮุย ทางหนึ่งเงี่ยหูฟัง การเคลื่อนไหวที่ด้านนอก นางหวังว่าอิ่นชู่เยวี่หรือหลิงซิงเหยาจะก่อ ความวุ่นวายอะไรขึ้นอีก ทว่าต่อมานางก็ออกจะเย็นหยัดไม่ไหวแล้ว

เมื่อกลางวันตอนนางสังหารเจียวต้วนนั้นแม้จะไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ก็ ลื่นเปื้อนพลจะกำลังไปไม่น้อย ยามนี้ความว่องก็ค่อยๆ ถาโถมเข้ามาที่นาง

ตอนแรกนางยังเพียงพุบลงกับโต๊ะคิดจะพักสายตาเล็กน้อย ยังลืมนึกว่า ขึ้นมองมู่หว่าฮุยเป็นระยะ ภายหลังก็รู้สึกเบลอตกตาหนักยิ่งลืมนึกขึ้น

ครั้นแล้วสุดท้ายนางก็ค่อยๆ ผล็อยหลับไป

ตลอดคืนสงบสุขไร้เรื่องราว กระทั่งเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นมู่หว่าฮุยจึงลืมนึกว่า ทั้งสองขึ้นมา

รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าร่างกายของตนเบาสบายขึ้นมาก ไม่เพียงหุดา เเฉียวไวขึ้นกว่าเมื่อก่อน ปราณพิเศษในร่างกายก็คล้ายดั่งน้ำพุที่ไม่มีวันแห้งขาด ไหลโกรกออกมาจากดวงจิตไปทั่วสรรพางค์กายของเขา

การก้าวรุดหน้าของพลังวัตรในครั้งนี้บอกว่าการล้างไขกระดูกเปลี่ยน เส้นเอ็นใหม่ก็ไม่เกินไป ร่างทั้งร่างราวกับเปลี่ยนร่างเปลี่ยนกระดูกกลายเป็น คนใหม่

สายตาจับนิ่งไปที่ร่างของเมิ่งถั่ง

นางพุดอยู่กับหน้าโต๊ะ หนุนแขนสองข้างหลับไป คิดว่าคงกำลังฝันดี มุมปากจึงหยักยกขึ้นน้อยๆ

แสงอรุโณทัยสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ส่องสว่างไปหน้าน้อยๆ ดูกระเบื้องสีชาวนาง นาง แพขนตาเรียวยาวดกหนา ริมฝีปากทั้งสอง มีสีแดงดูผลิบานเฝ้าจางๆ

บอกจะปกป้องเขาถึงกับเฝ้าอยู่ที่นั่นตลอดเวลาจริงๆ กระทั่งเหนื่อยสุดชั่ว
วงสุดขีดก็เผลอยอมจากไปทีใด

ในใจของมู่หว่าฮุยประหนึ่งมีสายลมฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นพัดโชยผ่าน
ทั้งอบอุ่นละมุนละไม และมีความหวนไหวแปลกๆ ชุมหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยรู้สึก
มาก่อน

เขาลุกขึ้นยืน เดินฝ่าเท้าแผ่วเบามาถึงข้างกายเมิ่งถึง

เมิ่งถึงแต่ไรมาไม่ค่อยใส่ใจภาพลักษณ์ของตน แต่ก่อนตอนยังอยู่ที่
ยอดเขาป้อวีน แม้นางจะบ่นว่าสวมเครื่องประดับยุ่งยากไม่ยอมสวม แต่
อย่างน้อยยังเกล้ามวยผม ลงจากเขามาฝึกฝนหาประสบการณ์ครั้งนี้กลับดี
เลย กระทั่งเกล้ามวยผมก็คร้านจะเกล้าแล้ว

เส้นผมยาวเงางามใช้ผ้าผูกผมสีแดงเส้นหนึ่งมัดรวบไว้สูงๆ ยังไม่ได้
สวมเครื่องประดับแม้แต่ชิ้นเดียว เขาเคยถาม เมิ่งถึงเพียงบอกลงจากเขา
มาฝึกฝนหาประสบการณ์ ยังต้องกำจัดการปกป้องธรรมชาติ ย่อมขาดไม่ได้
ที่จะต้องมีการต่อสู้ เกล้ามวยผมสวมเครื่องประดับต่อสู้ไม่สะดวก

กับเรื่องนี้มู่หว่าฮุยก็ได้แต่ยิ้มอย่างอับจนปัญญา

ทว่าดีที่เมิ่งถึงรูปร่างหน้าตาดังาม ทั้งนางเองก็ชอบสวมเสื้อผ้า
สีล้วนสดใส ดังนั้นถึงนางจะไม่ชอบแต่งเนื้อแต่งตัว แต่ก็ยังคงไม่บั่นทอน
ความงามของนาง

อีกทั้งการแต่งกายเช่นนี้ของนางยังทำให้คนรู้สึกกระฉับกระเฉง
มีชีวิตชีวาอย่างหนึ่ง เพียงมองดูก็ทำให้คนรู้สึกเปี่ยมไปด้วยพลังชีวิต

เวลานี้เส้นผมยาวเงางามที่มัดรวบไว้สูงๆ แผ่สยายอยู่บนท่อนแขน
ของนาง ยังตระอยู่บนแฉ่มของนางปอยหนึ่ง แต่นางไม่รู้ตัว ยังคงหลับสบาย

มู่หว่าฮุยมองนางด้วยแววตาอ่อนโยนอยู่ครู่หนึ่ง ยื่นมือไปจับเส้นผม

ปอยนั้นไปทัดไว้หลังนาง

จากนั้นเขาก็ค้อมเอวก้มตัว อุ้มเม็งถึงขึ้นมาในอ้อมแขนจะพานางไป
นอนบนเตียง

เม็งถึงแม้จะหลับค่อนข้างสนิท แต่ซึ่งหลวนตื่นตัวอยู่จะกระโดดโลดเต้น
แผ่ความร้อน เม็งถึงจะได้ตื่นขึ้นมา

กลับถูกมู่หว่าฮุยสังเกตเห็น ใช้นิ้วมือชี้ไปเบาๆ ซึ่งหลวนพลันรู้สึกตน
ถูกปรภาณวิเศษนุ่มนวลข่มหนึ่งผูกมัดไว้ ไม่อาจขยับตัวแม้แต่บ่อย

มันเป็นวิหคเทพ! ถึงกับถูกสะกดไม่อาจขยับได้! ศิษย์พี่ของเจ้านาย
เปลี่ยนเป็นร้ายกาจเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน

หลังจากวางเม็งถึงลงบนเตียงอย่างนุ่มนวลและเบามือ มู่หว่าฮุย
ก็ไม่ได้ผลไป นั่งขัดสมาธิอยู่ที่ปลายเตียงโคจรพลังลมปราณเข้ามาน

ครั้งนี้เม็งถึงนอนจนพระอาทิตย์ขึ้นสูงจนต้องเอาไม้ไผ่สามลำมาต่อกัน*
ตอนตื่นขึ้นมาเพียงรู้สึกทั่วทั้งร่างสดชื่นแจ่มใส

แต่เพียงไม่นานกลับต้องตะลึงงันแล้ว

นางจำได้เมื่อคืนเห็นอยู่ว่านางจะเฝ้าปกป้องศิษย์พี่ แต่เหตุใดภายหลัง
จึงหลับไปเสียได้

แต่ต่อให้หลับไปแล้ว นางก็ควรหลับอยู่กับโต๊ะนี่นา เหตุใดตอนนี้
ตื่นขึ้นมาจึงมาอยู่บนเตียงได้

พอมองดูก็เห็นมู่หว่าฮุ้ยามนี้นั่งอยู่ที่ปลายเตียง ไม่ได้อยู่ตรงที่เขานั่ง
เมื่อคืน...

น่าจะเป็นเมื่อคืนศิษย์พี่ออกจากเข้ามานแล้ว เห็นนางหลับอยู่
กับโต๊ะจึงอุ้มนางมาที่เตียงกระมัง

* พระอาทิตย์ขึ้นสูงจนต้องเอาไม้ไผ่สามลำมาต่อกัน หมายถึงสายมากแล้ว อยู่ในช่วงยามเงิน
(07.00 น. ถึง 09.00 น.) กับยามชื้อ (09.00 น. ถึง 11.00 น.)

แต่เหตุใดตอนนั้นนางจึงไม่รู้สึกรู้สึกับตัวแม่แต่น้อย
 ทว่าท่าทางของศิษย์พี่ในตอนนี่ยังหลอมรวมมุกมั่งกรออยู่ หรือว่า
 เพียงเข้ามานโคจรพลังลมปราณธรรมดา

เมื่ถึงคิดไปคิดมา ยังคงไม่กล้าเสี่ยงรบกวน จึงเอามือยันเตียง
 ค่อยๆ ลุกขึ้นมา

นางพยายามเคลื่อนไหวให้เบาที่สุดแล้ว แต่มู่หว่าฮุยยังคงรู้สึกตัวทันที
 "เจ้าตื่นแล้ว" เขาลืมตาขึ้นส่งยิ้มน้อยๆ ให้เมิ่งถึง

แสงตะวันนอกหน้าต่างสว่างไสว สาดประกายวิบวับดุจทองคำ แต่
 ในสายตาสว่างถึง แสงตะวันกลับเทียบไม่ได้กับดวงตาที่สว่างไสวคู่นั้นของ
 มู่หว่าฮุย

ยามศิษย์พี่เฝ้ายามช่างน่ามองยิ่งนัก นางแทบจะทนไม่ไหว!

หลังจากเคลิบเคลิ้มหลงใหลอันเป็นกิจวัตรประจำวันแล้ว เมิ่งถึง
 ก็รีบถามถึงเรื่องที่นางใส่ใจมากที่สุดตอนนี้

"ศิษย์พี่ มุกมั่งกรเมื่อนั้นท่านหลอมรวมหมดแล้วหรือ"

มู่หว่าฮุยใบหน้าเจี๋ยรอยยิ้มบาง พยักหน้าน้อยๆ "ใช่"

"แล้วเวลานี้พลังวัตรของท่านอยู่ขั้นใดแล้ว" เมิ่งถึงรีบซักถาม

เพราะความตื่นเต้น ร่างของนางจึงโน้มเข้าหา มู่หว่าฮุยโดยไม่รู้ตัว
 ระยะห่างระหว่างคนทั้งสองลดน้อยลงทันที

ปลายจมูกมู่หว่าฮุยได้กลิ่นหอมเย็นจางๆ ชุ่มหนึ่ง คล้ายกลิ่นกล้วยไม้
 ก็ไม่ใช่ คล้ายกลิ่นชะมดเซียะ* ก็ไม่ใช่

เขารู้สึกกลิ่นหอมอสิริของเมิ่งถึง โคนหูร้อนผ่าวดุจเปลวไฟขึ้นมา
 อย่างไม่อยู่ในความควบคุม หัวใจที่แต่โรมาสงบนิ่งมั่นคงก็เต้นแรงขึ้นมา

* ชะมดเซียะ คือด้วยาสมนุไพรที่หายากและมีราคาแพง ซึ่งได้จากกวางชะมดตัวผู้ มีสีขาว ลักษณะคล้ายซี่ผึ้ง
 มีกลิ่นหอม

ถึงกับไม่กล้ำมืองเมิ่งถึงอีก หลุบตาลงมองมือของตนที่วางอยู่บนดัก
เสียงพูดก็ออกจะไม่เป็นธรรมชาติ

"ขึ้นฮว่าเลน"

เมิ่งถึงฮว่าไปชั่วขณะ พอได้สติกลับคืนมานางก็ส่งเสียงร้องออกมาด้วย
ความดีใจ ยื่นมือไปโอบกอดมู่หว่าฮุย

ขึ้นฮว่าเลน! ขึ้นฮว่าเลนเลยทีเดียวน!

พึงรู้ว่ามู่หว่าฮุยเดิมอยู่ชั้นจินตัน ถัดจากชั้นจินตันยังมีชั้นหยวนอิง
จากนั้นจึงจะเป็นชั้นฮว่าเลน เวลานี้มู่หว่าฮุยถึงกับกระโดดข้ามชั้นหยวนอิง
เข้าสู่ชั้นฮว่าเลนเลยทีเดียวน!

ในหนังสือนิยายหลังชิงเหยาได้มุกมังกรเมื่อนี้ ลำดับชั้นพลังวัตร
ก็เลื่อนมาถึงชั้นหยวนอิงเท่านั้น และจากชั้นจินตันถึงชั้นฮว่าเลนเปรียบกับ
การเลื่อนขั้นจากขั้นสร้างฐานไปถึงชั้นหยวนอิงแล้วยังยากกว่ามาก

ที่สำคัญที่สุดถ้าเมิ่งถึงจำไม่ผิดละก็ เมิ่งชิงเหิงผู้อยู่บนเพดาน
ความแข็งแกร่งของทั้งแดนบำเพ็ญเขียนในเวลานี้ ลำดับขั้นคือต่ำเฉิง

แม้ระหว่างมู่หว่าฮุยกับอีกฝ่ายยังมีชั้นเลียนชวี่กับชั้นเหอถิกันกลางอยู่
แต่ด้วยระดับความเร็วนี้ เชื่อว่าอีกไม่นานมู่หว่าฮุยก็จะไปถึงขั้นต่ำเฉิงแล้ว

ถึงตอนนั้นทั่วทั้งแดนบำเพ็ญเขียนไร้ผู้ต่อกร ต่อให้เมิ่งชิงเหิงรู้ถึง
ชาติกำเนิดที่แท้จริงของมู่หว่าฮุยแล้วก็ไม่กลัว

ด้วยเหตุนี้เมิ่งถึงจึงดีใจมากจริงๆ ถ้าไม่ใช่เพราะพระกำลังไม่เพียงพอ
ก็อยากจะอุ้มมู่หว่าฮุยขึ้นหมอนเหวี่ยงอยู่กับที่สักหลายรอบ

ส่วนมู่หว่าฮุยพริบตาที่เมิ่งถึงกระโจนเข้ามากอดเขาไว้ เขาไม่เพียง
แข็งซึ่งไปทั้งร่าง แม้แต่สมองก็เหมือนแข็งทื่อไปด้วย

รอนจนได้สติกลับมา ไม่เพียงโค่นหู ปลายหูก็แดงราวกับโลหิตจะหยด

ออกมา แม้แต่ใบหน้าหล่อเหลาทั้งดวงก็คล้ายถูกปกคลุมด้วยสีแดงบางๆ
ชั้นหนึ่ง

เขาก้มหน้า เมื่ถึงก็เงยหน้าขึ้นมองเขาพอดี

ดวงตาสุกใสแวววาวคู่นั้นของเมิ่งถึงคล้ายดวงดาราเต็มท้องฟ้าร่วงหล่น
ลงมาอยู่ในดวงตา

"ศิษย์พี่ ข้าดีใจยิ่งนัก!"

มู่หว่าฮุยอึ้งเบาๆ คำหนึ่งกลับยังจ้องมองดวงตาทั้งคู่ของนาง
อย่างจดจ่อ

นี่เป็นดวงตาที่งดงามที่สุดที่เขาเคยเห็นมา

ใส่กระจ่างดูธารน้ำระหว่างภูเขาในฤดูใบไม้ร่วง แผ่รอยยิ้มอยู่เสมอ
ทำให้คนเห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะมีความสุขตามไปด้วย

ที่สำคัญที่สุดก็คือเวลาส่วนใหญ่ในดวงตาของนางล้วนมีเพียงเขา...

เห็นอยู่ว่าควรดีใจ แต่ก็ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจของมู่หว่าฮุยพลันเกิด
ความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมาอย่างไม่อยู่ในความควบคุม

เวลาส่วนใหญ่ในดวงตาคู่นั้นของเมิ่งถึงล้วนมีเพียงเขาแค่นั้นยังไม่พอ
เขาต้องการให้ในดวงตาของเมิ่งถึงมีเขาเพียงคนเดียวตลอดเวลา ไม่อาจมี
เงาร่างของผู้คนอื่นอีก!

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่ส่วนลึกในดวงจิตมีไอมารสิดำกลุ่มหนึ่งผุดขึ้นมา
อยู่ในลักษณะแยกเดี่ยวทางทรงเล็บ ค่อยๆ บดบังปราณวิเศษที่อยู่ในดวงจิต
ทั้งยังอยู่ในสภาพการณ์ที่หนาที่บั้นขึ้นทุกที

มู่หว่าฮุยในใจหนาวสะท้าน รีบหลับตาทั้งสองลง สงบจิตใจของตน

เมื่อจิตใจสงบลง ปราณวิเศษก็จะค่อยๆ บดบังไอมารกลุ่มนั้น

แต่มู่หว่าฮุยรู้ แค่เพียงบดบังไปเท่านั้น ไอมารกลุ่มนั้นไม่ได้หายไป

มันยังคงอยู่ในดวงจิตของเขา

นึกถึงคืนนั้นที่เขาเข้าไปในดินแดนแห่งความฝันของมารเหียน
ในร่างกายของเขามีไอมารปรากฏ ห่วงคิ้วดูดไอมารจากร่างมารเหียน
ขึ้นมาเอง รวมทั้งเมื่อวานตอนฉีกแยกพื้นที่ก่อนหน้านี้ บนร่างของเขามีไอมาร
ผุดออกมาหนาทึบ มู่หว่าฮุยในใจอดรู้สึกหนักอึ้งไม่ได้

เขาไม่รู้ตัวเลยว่าที่แท้แล้วเกิดจิตมารขึ้นมามาตั้งแต่เมื่อใด หรือว่า
มีสาเหตุอื่นใดที่เขา还不知道อยู่

ถ้าเป็นเพียงจิตมารก็ยังพอทำเนา อย่างไรก็ตามเสียการเป็นผู้บำเพ็ญเขียน
ก็เป็นเรื่องฝันสรวงสรรค์ พร้อมๆ กับลำดับขั้นที่เพิ่มสูงขึ้นถึงขั้นที่จะเกิดจิตมาร
แต่ขอเพียงจิตที่จะบำเพ็ญเพียรของเขามั่นคง ย่อมมีวันที่จะกำจัดจิตมาร
ออกไปได้โดยสมบูรณ์

แต่ถ้าเป็นเพราะสาเหตุอื่นจึงส่งผลให้ในดวงจิตของเขามีไอมาร...

มู่หว่าฮุยในใจอดที่จะรู้สึกหนักอึ้งขึ้นมาอีกไม่ได้

เพราะเขายังเกิดเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง ทุกครั้งที่ไอมารแผ่กระจายออกมา
เขาก็เหมือนจะควบคุมตนเองไม่ค่อยได้

ยามนี้เมื่ถึงคล้ายจากความตื่นเต้นดีใจแล้ว ผลจากอ้อมแขนของ
มู่หว่าฮุย หน้าแดงเล็กน้อย เหี่ยยดร่างขึ้นแล้วนั่งให้ดี

นางรู้สึกขวยเขินเล็กน้อย เมื่อครู่ตื่นเต้นเกินไปจึงกระโจนเข้าไปหา
มู่หว่าฮุย ยังยื่นมือไปโอบกอดเขาไว้

พอมองมู่หว่าฮุยไม่รู้เขาหลับตาทั้งสองลงตั้งแต่เมื่อใด บริเวณ
ปลายหูแดงปานโลหิตจะหยดก็เข้าใจว่ามู่หว่าฮุยก็คงจะขวยเขินกระมัง

นี่เป็นเรื่องปกติ คนที่เพียงเห็นเท้าเปล่าเปลือยของนางก็หูแดง
เปื้อนหน้าหนีหันที่ผู้นี้ เมื่อครู่จู่ๆ นางก็พุ่งเข้าไปกอดเขา เขาจะไม่ขวยเขิน

ได้หรือ

มู่หว่าฮุยไม่ได้หน้าหนาเหมือนนาง เพียงเกรงว่าเวลานี้เขาคงตกใจจนหัวใจเต้นระรัวไปแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะนางเป็นศิษย์น้องของเขาเกรงว่าคงตัวต๋ายแซนเสื้อขาดนางออกนอกห้องไปนานแล้ว

ครั้นแล้วเมื่งถึงกึ่งกลางจากเตียงเบาๆ ค่อยๆ เดินไปที่ประตู

ในเวลาเช่นนี้วิธีการที่สมเหตุสมผลที่สุดก็น่าจะเป็นรีบหลบหน้าไปก่อนรอให้บรรยากาศที่น่าอึดอัดขัดเขินนี้ผ่านไปก่อนทุกคนค่อยมาเจอหน้ากัน

แต่ไม่รอให้มือของนางทันได้แตะถูกประตูก็ได้ยินเสียงมู่หว่าฮุยดังขึ้นมาจากด้านหลัง

"ศิษย์น้อง เจ้าจะไปทีใดหรือ"

เหตุใดเขาจึงลืมหามาตอนนี้ เห็นอยู่ว่าอีกแค่สองก้าวนางก็จะหลบออกไปได้สำเร็จแล้ว!

ไม่รู้หรือว่าเวลานี้ทั้งสองคนล้วนอึดอัดขัดเขิน

ในใจบ่นว่า ใบหน้ากลับยังแค้นรอยยิ้มออกมาจางๆ หันไปบอก "ข้าไม่ได้จะไปทีใด เพียงรู้สึกหิวแล้ว จะออกไปทำอะไรกินเสียหน่อย"

เพียงแต่รอยยิ้มของนางดูแล้วอึดอัดขัดเขินยิ่ง

อีกทั้งพลังวัตรอยู่ในชั้นจินตันแล้ว ยังจะรู้สึกหิวได้หรือ บอกได้เพียงว่า ข้ออ้างของนางแย่มาก

แต่มู่หว่าฮุยก็ไม่ได้ฉีกหน้านาง ลูกจากเตียง

"ข้าจะไปกับเจ้า"

เอาเถิด ขอเพียงนางไม่รู้ลึกขัดเขิน เช่นนั้นคนที่ขัดเขินก็ยอมไม่ใช่นาง จึงรับคำ รอมู่หว่าฮุยเดินมา แล้วออกจากห้องไปพร้อมเขา

ถอนยันต์ห้ามเข้าที่ประตูห้องโถง พอเปิดประตูเดินออกไป ดียิ่งนัก

เห็นหลังชิงเหยา กับอวิ้นชูเยวี่นั่งอยู่ที่มาเห็นได้ซุ่มดอกไม้อีกแล้ว

ก็ไม่รู้พวกเขาสองคนมีเรื่องทะเลาะกันหรืออย่างไร ใบหน้าของ
หลังชิงเหยา ดูแล้วเยียบเย็นยิ่งกว่าเดิม หัวคิ้วก็ขมวดมุ่น ส่วนอวิ้นชูเยวี่
นัยน์ตาทั้งสองยังคงแดงเรื่อ ท่าทางไม่ได้รับความเป็นธรรมดา

เห็นพวกนางเปิดประตูเดินออกมา อวิ้นชูเยวี่ก็ลุกขึ้นยืน

สำนักหมิงหวามีกฎสำนักที่ไม่ได้ระบุเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เป็น
ศิษย์น้องสมควรต้องให้ความเคารพศิษย์พี่ มู่หว่าฮุยเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของ
ทั้งสำนัก ไม่ว่าศิษย์น้องคนใดพอเห็นเขาก็ต้องลุกขึ้นมาทำความเคารพเขา

แต่เห็นชัดว่าหลังชิงเหยาไม่เต็มใจ ย่นหัวคิ้วลงเลอยู่ครู่หนึ่งจึง
ลุกขึ้นยืน

อวิ้นชูเยวี่ได้เดินเข้ามาที่มู่หว่าฮุยกับเมิ่งถึงแล้ว

ใบหน้าดูแล้วปกติยิ่ง อย่างน้อยก่อนเดินมาก็เช็ดน้ำตาบนใบหน้าแล้ว

แต่ถัดจากนั้นคำพูดประโยคแรกที่นางเอ่ยออกมาจากปากก็ทำให้
เมิ่งถึงเกือบจะควบคุมตนเองไม่อยู่อยากจะยกมือตบนางสักขาด

เมื่ถึงคำรามอยู่ในใจอย่างทนไม่ไหว มีใครเขาถามผู้ยื่นต่อหน้าเช่นนี้
หรือ หา?

อีกทั้งเจ้าเป็นผู้ใดหรือ เป็นมารดาของมู่หว่าฮุยหรือเป็นมารดาของข้า
เมื่อคืนข้ากับมู่หว่าฮุยอยู่ด้วยกันตลอดทั้งคืนเกี่ยวอันใดกับเจ้ากัน

เมื่ถึงเดือดดาลยิ่ง โมโหสุดขีดจนหัวเราะออกมา ยอมรับไปตามตรง
เสียเลย

"ใช่ เมื่อคืนข้ากับศิษย์พี่อยู่ในห้องเดียวกันตลอดคืน เจ้ามีสิ่งใดจะพูด
หรือ"

ใบหน้าวินทุยเยี่ยเผยความประหลาดใจและไม่อยากจะเชื่อออกมา
สองส่วนอย่างพอเหมาะพอควร

ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็รีบโบกมือ "ไม่มี ข้าไม่มีอะไรจะพูด เพียงแต่...
เพียงแต่เมื่อคืนข้าจะไปหาศิษย์พี่ใหญ่ในห้องของศิษย์พี่ใหญ่ ถูกท่าน
ขวางไว้ไม่ให้ข้าเข้าไปประตูปะ ดังนั้นข้าจึง...ข้าจึง..."

พูดถึงตรงนี้นางก็ยิ้มอย่างขอออก

"ศิษย์พี่เมื่ ข้าเป็นคนไม่อาจเก็บคำพูดไว้ในใจ ความจริงข้า...ข้าไม่ได้
มีความหมายอะไร เพียงถามดูเท่านั้น ท่านอย่าคิดมาก"

เมื่ถึงคิดในใจ แม่หนูน้อย คนระดับเจ้าก็คิดจะมาอดใจต่อหน้าข้า
นี้ยังไม่พอให้ข้ามองหรือ

สองแขนยกขึ้นกอดอก พูดอย่างเหนื่อยหน่าย "เออเถิด ข้าไม่คิดมาก
ใครให้ข้าเป็นศิษย์พี่ของเจ้าเล่า แต่ศิษย์น้องอวิน ศิษย์พี่ต้องว่ากล่าวเจ้า
สักสองคำ เจ้าพูดคำพูดเช่นนี้ต่อหน้าข้า ข้าเป็นศิษย์พี่ของเจ้า ข้าไม่คิดมาก
แต่วันหน้าเจ้าอย่าได้ใช้คำพูดเช่นนี้ต่อหน้าคนอื่น หาไม่คนอื่นฟังแล้ว
ไหนเลยจะรู้ว่าเจ้าใส่ชื่อไม่ประสา แต่จะเข้าใจว่าเจ้าโง่เขลาและชั่วร้าย แล้ว

ยังไม่รู้ตัว"

คำพูดนี้พูดจนอวินฐะเวียไปหน้าเตี้ยแดงเตี้ยซีด น้ำตากลิ่งไปมา อยู่ในดวงตา

"ศิษย์...ศิษย์พี่เมิ่ง ข้าเปล่า ข้าเพียงแต่...เพียงแต่..."

เมิ่งถึงครั้นจะฟังนางพูด หันหน้าไปกล่าวกับมู่หวนฮุย "ศิษย์พี่ เมื่อคืน ศิษย์น้องอวินฐะมาหาท่าน บอกจะขอบคุณท่านที่สองวันนั้นช่วยดูแลนาง แต่ ถูกข้าขวางไว้"

พูดจบนางก็หันมามองอวินฐะเวีย "เวลานี้ศิษย์พี่ของข้าอยู่ที่นั่นแล้ว คำพูดขอบคุณเหล่านั้นของเจ้าก็พูดกับเขาเองเถิด"

อย่างไรเสียข้าก็ไม่ให้โอกาสเจ้าลอบฟ้องอะไรข้าต่อหน้าศิษย์พี่แน่ อี!

คำพูดที่อวินฐะเวียจะกล่าวขออภัยเมิ่งถึงยังไม่ทันได้พูดออกมาก็ถูก เมิ่งถึงดุดบตไปแล้ว มาบัดนี้ได้ยินเมิ่งถึงกล่าวเช่นนั้น ชะงักไปชั่วขณะแล้ว หันหน้าไปทางมู่หวนฮุย

"ศิษย์พี่ใหญ่"

หยดน้ำตาในดวงตานางยังอยู่ ทำท่าจะร้องไห้แล้วแต่มีแว่นใส่น้ำ ขาวผ่องของมือซ้ายและขวาเกี่ยวบิดกันไปมาอย่างประหลาด "ศิษย์พี่เมิ่ง เข้าใจข้าผิดแล้ว ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ ท่านช่วยข้าอธิบายกับ ศิษย์พี่เมิ่งหน่อยจะได้หรือไม่"

พูดพลางม่อมมู่หวนฮุยด้วยดวงตาที่วาววับไปด้วยหยดน้ำตา ในแว่นใส่น้ำ เต็มไปด้วยความคาดหวังและทำอะไรไม่ถูก

เมิ่งถึงคิด แม่นาง ชายคนรักของเจ้ายังยืนอยู่ข้างหลังโน้น เจ้า ใช้น้ำเสียงเช่นนี้พูดกับบุรุษอื่น ใช้น้ำเสียงเช่นนี้มองบุรุษอื่นต่อหน้าเขา เหมาะสมแล้วหรือ

เมื่ถึงมองไปทางหลังชิงเหยาด้วยสัญชาตญาณ

ก็เห็นหลังชิงเหยาสีหน้าเย็นยะเยือกคล้ายมีน้ำค้างแข็งปิดคลุมอยู่
ชั้นหนึ่ง หัวคิวขมวดมุ่นกลับไม่ได้มองอวิ้นชูเยวียกับมู่หว่าฮุย หากแต่
เม้มริมฝีปากหันหน้ามองไปทางด้านข้าง

เมื่ถึงพลันคาดเดาอย่างอุกอาจอยู่ในใจ

คงไม่ใช่อวิ้นชูเยวียกับหลังชิงเหยาเวลานี้ความสัมพันธ์คลุมเครือ
ไม่ชัดเจน ยังไม่ได้เจาะกระดาดหน้าต่างชั้นสุดท้ายที่กั้นอยู่กระมัง

ดังนั้นเวลานี้หลังชิงเหยาจึงเป็นเพียงปลาในทะเลตัวหนึ่งของอวิ้นชูเยวีย
เป็นปลาที่ยังไม่เปลี่ยนสถานะอย่างเป็นทางการตัวหนึ่ง

เมื่อคิดได้เช่นนี้ระฆังเตือนภัยในใจเมื่ถึงส่งเสียงดังขึ้นมาทันที

อวิ้นชูเยวียผู้นี้เวลานี้เห็นชัดว่าคิดจะทำให้มู่หว่าฮุยกลายเป็น
ปลาในทะเลตัวหนึ่งของนางไปด้วย

เรื่องนี้เมื่ถึงจะทนได้หรือ

รีบหันหน้าไปกล่าวกับอวิ้นชูเยวีย "ศิษย์น้องอวิ้น ข้าเป็นคนนิสัยตรงไป
ตรงมาพูดจาขวานผ่าซาก ความจริงไม่มีเจตนาร้าย เจ้าก็อย่าคิดมากไปเลย"

ใบหน้าแม้จะดูเสียใจ แต่ความจริงแล้วก็เอาคำพูดที่อวิ้นชูเยวียพูด
เมื่อครู่เหล่านั้นมอบคืนกลับไปให้นางเท่านั้น ถ้านางยังจับเรื่องนี้ไว้นั่น
ไม่ปล่อยอีก ฮีเช่นนั้นก็เท่ากับว่านางใจไม่กว้างมากพอแล้ว

อวิ้นชูเยวียคิดไม่ถึงว่าเมื่ถึงถึงกับเป็นสตรีที่เปี่ยมไปด้วยจิตจะก้าน
ยิ่งกว่านางเสียอีก อุดตะลึงลงไปชั่วขณะไม่ได้

ความนี้นางถึงกับไม่รู้ว่าจะดีไปควรจะทำอะไรดี

กลับเป็นมู่หว่าฮุยที่เอ่ยเสียงราบเรียบ "ข้ารู้สึกว่าคุณพูดได้ถูกต้อง"

หันหน้าไปทางอวิ้นชูเยวีย สีหน้าของเขาเฉยเมยห่างเหิน

"ศิษย์น้องอวัน เจ้าเคยได้ยินคำพูดเช่นนี้หรือไม่ ในใจคิดอย่างไร สายตาก็มักจะเห็นเช่นนั้น พวกเราเป็นผู้บำเพ็ญเขียน สิ่งสำคัญคือการสำรวม จิตใจ ความคิดในใจสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่เราตามองเห็นย่อมสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าความคิดในใจไม่บริสุทธิ์ สิ่งที่เราตามองเห็นก็ย่อมไม่บริสุทธิ์"

ส่วนที่เจ้าบอกจะขอบคุณข้าที่สองวันก่อนช่วยดูแลเจ้า ข้าเองรู้สึกว่าการ สองวันก่อนข้าไม่ได้ดูแลเจ้า ไม่อาจรับคำขอบคุณจากเจ้าได้"

หมู่หาสุขหยุดแค่พอจึกจุด ไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ไม่ว่าอย่างไร ความหมายของคำพูดประโยคนี้ก็ถ่ายทอดออกมาได้ชัดเจนยิ่ง

ดวงหน้างามของอวันชูเยวี่ยตอนแรกชืดเผือดจากนั้นก็แดงฉาน นางทำท่าจะเอ่ยปากชี้แจง แต่เมื่อเผชิญกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มของหมู่หาสุขก็ไม่กล้าพูดอะไรอีก ได้แต่ยืนอยู่กับที่หลังน้ำตาเสียวๆ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหญิงสาวเช่นนี้คนหนึ่ง เมื่อก่อนไม่รู้จริงๆ ว่า ควรพูดอย่างไร

เพียงรู้สึกว่าการนี้ขึ้นต่อการที่คนข้างกายยกยอปอับนาง เธอออกเอาใจนาง เห็นนางสำคัญที่สุด ขอเพียงมีเรื่องใดที่ท่านไม่คล้อยตาม ความคิดเห็นของนาง หรือยามที่นางโกรธและเสียใจ ท่านไม่ได้ไปลอบโยนนาง ทันที นางก็จะร้องไห้

ทั้งยังไม่รู้เรื่องแบบธรรมดา แต่ร้องอย่างไรก็ไม่ได้รับความเป็นธรรม ใดๆ หรือ ต้องการแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอบอบบาง ของเจ้า หรือต้องการให้คนอื่นเกิดความรู้สึกผิดอยู่ในใจ

ความจริงแล้วกับหญิงสาวเช่นอวันชูเยวี่ย เมื่อก่อนก็พอเข้าใจได้ ตั้งแต่เด็กที่บ้านรักและตามใจเกินไป ไม่เคยผิดหวังแม้แต่หน่อย แต่ ประเด็นก็คือเมื่อมาอยู่ข้างนอก เพราะเหตุใดคนอื่นต้องยอมให้เจ้า ไม่ว่า

เรื่องอะไรก็ต้องหมุนรอบตัวเจ้า

เมื่ถึงมองอวิ้นซูเยวี่ที่อยู่ในสภาพเช่นนี้ด้วยความรำคาญใจ
ดิ่งมู่หวาสุยเดินออกไป

ตอนแรกอวิ้นซูเยวี่ยังงันอยู่ชั่วขณะ จากนั้นก็หมุนตัวยื่นมือไปจับ
ชายแขนเสื้อของหลิงซิงเหยาไว้

"ศิษย์พี่หลิง" นางร้องไห้กระซิกเบาๆ "เมื่อ...เมื่อครูที่ข้าถามศิษย์พี่เมื่
ออกไปเช่นนั้น ความจริงแล้วเป็นเจตนาดี นางกับศิษย์พี่ใหญ่ไม่ใช่คู่รัก
ที่ฝึกฝนด้วยกัน กลับอยู่ในห้องเดียวกันด้วยกันทั้งคืน ถ้าคนอื่นรู้เข้าจะต้อง
ไม่ส่งผลดีต่อชื่อเสียงของนางกับศิษย์พี่ใหญ่ ข้า...ข้าก็แค่อยากให้นางระวัง
สักหน่อย

ข้าหวังดีต่อนางกับศิษย์พี่ใหญ่อย่างแท้จริง แต่ศิษย์พี่เมื่กับ
ศิษย์พี่ใหญ่ต่างไม่เชื่อข้า ศิษย์พี่ใหญ่กระทั่งยังพูดกับข้าเช่นนั้น

ศิษย์พี่หลิง ท่านต้องเชื่อข้าเป็นแน่ ใช่หรือไม่ ข้า...ข้าหวังดีต่อพวกเขา
สองคนอย่างแท้จริง"

พูดมาถึงช่วงท้ายนางมองหลิงซิงเหยา ในดวงตามีประกายมุ่นหวัง
ผุดขึ้นจางๆ

น้ำค้างแข็งบนใบหน้าหลิงซิงเหยายังอยู่ หัวคิวก็นั่งคงขมวดมุ่น

เขาก็มองมองอวิ้นซูเยวี่

ขอตาทั้งสองของหญิงสาวแดงเรื่อ ปลายจมูกก็แดงเรื่อ บนใบหน้า
ขาวผ่องนุ่มละไมมีคราบน้ำตาอยู่หลายแห่ง ริมฝีปากสีชมพูอ่อนก็กำลัง
สั่นระริกดูแล้วอ่อนแอบอบบางยิ่ง

หากเป็นแต่ก่อนอวิ้นซูเยวี่อยู่ในสภาพเช่นนี้ต่อหน้าเขา ไม่ว่า
นางพูดอะไรเขาย่อมเชื่ออย่างแน่อน เขากระทั่งเห็นนางร้องไห้ในใจก็จะ

เกิดความเวทนาสงสารขึ้นมาทันที

แต่หลังซิงเหยาจู่ๆ กลับนึกไปถึงเรื่องเมื่อวาน

เขาบาดเจ็บทั้งร่าง ผื่นประคองตอนที่กระปี่ อวินซูเยวียไม่เพียงไม่ได้
สังเกตเห็นเขาในทันที เอาแต่มองมู๋หวาฮุยกับเมิ่งถั่งอย่างงงงัน

ภายหลังถึงอวินซูเยวียในที่สุดก็สังเกตเห็นเขาแล้วกลับเอาแต่ร้องให้
พลางเล่าให้เขาฟังถึงความหวาดกลัวและไม่ได้รับความเป็นธรรมในช่วง
หลายวันมานี้ไม่หยุดปาก

ตั้งแต่ต้นจนจบนางก็ยังไม่เห็นบาดแผลบนร่างของเขา และไม่เคย
ถามว่าเขาเป็นอะไรหรือไม่สักคำเดียว แต่เมิ่งถั่งแม้อยู่ใกล้กันมากก็เห็น
มู๋หวาฮุยในทันที หลังจากวิ่งเข้าไปหาคำแรกที่ถามก็คือ 'ศิษย์พี่ ท่าน
ไม่เป็นไรกระมัง...'

"ศิษย์น้องอวิน"

ผ่านไปครู่หนึ่งในที่สุดหลังซิงเหยาก็เอ่ยปาก "ที่ศิษย์พี่ใหญ่พูดเมื่อครู
ถูกแล้ว"

ภายใต้สายตาดูตึงต๋องของอวินซูเยวีย หลังซิงเหยานิ่งไปครู่หนึ่ง แล้ว
พูดต่อ "ยังมีต่อไปเวลาเจอเรื่องอะไรเจ้าอย่าเอาแต่ร้องให้ เจ้าควรเติบโต
ได้แล้ว"

ไม่อาจเอาแต่ให้ผู้อื่นทำเพื่อเจ้าตลอดเวลา บางครั้งเจ้าก็ควรคิด
เพื่อผู้อื่นบ้าง หากไม่ผู้อื่นยอมทอหัวใจ

อวินซูเยวียตะลึงงันไปทั้งร่างแล้ว

นางได้แต่มองดูหลังซิงเหยาหมุนตัวเดินจากไป แล้วยกมือขึ้นปิดปาก
สะอึกสะอื้นออกมา

ภายใต้สายตาที่พร่าเลือนไปด้วยหยดน้ำตา นางเห็นบนกำแพงเรือน

ด้านตรงข้ามดอกจื่อหวงสีม่วงอ่อนกำลังชดสายรับลมดุจคลื่นบุผาสีม่วง
 ตอนนั้นนางไม่เข้าใจเพราะเหตุใดมู่หว่าฮุยจึงตั้งใจขุดดอกจื่อหวง
 เหล่านั้นขึ้นมา เวลานี้ในที่สุดนางก็รู้แล้ว ที่แท้ก็จะเอามามอบให้เมิ่งถึง
 เพื่อให้อีกฝ่ายดีใจ

มู่หว่าฮุยดีต่อเมิ่งถึงถึงเพียงนั้น ยามมองนางในดวงตาเต็มไปด้วย
 ความนุ่มนวลอ่อนโยน แต่กับตนมู่หว่าฮุยกลับเฉยเมยเย็นชา ยังกล่าวคำพูด
 เช่นนั้นกับตนอย่างไม่เกรงใจ...

แม้แต่หลังชิงเหยา ทั้งที่แต่ก่อนดีต่อนางมาก ทุกครั้งเวลานาง
 ไม่สบายใจถึงเขาจะปลอบคนไม่เก่งก็ยังอยู่ข้างกายนางตลอด ฟังนางพูด
 อยู่เงียบๆ และใส่ใจ บอกนางอย่างเงอะงะมุ่งมุ่นว่าอย่าร้องไห้ ไม่ว่านาง
 ยอยากได้สิ่งใด เขาก็จะคิดหาวิธีไปเอามาให้นาง

แต่มาบัดนี้แม้แต่หลังชิงเหยาก็ตึงเฉยคำพูดเช่นนี้กับนาง...

อวิ้นฮูเยวี่ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกไม่เป็นธรรมและไม่ยินยอม
 แต่กลับไม่รู้ควรทำอย่างไร

หลังจากยื่นร้องให้อยู่พักหนึ่ง นางก็เดินไปที่ข้างกำแพงเรือน ยื่นมือไป
 เด็ดดอกจื่อหวงมาหลายดอก กำอยู่ในมือขยี้จนแหลกลาญ จากนั้นก็โยนลง
 กับพื้นแล้วเหยียบย้ำอีกหลายครั้ง

ในใจค่อยรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง

เมิ่งถึงไม่รู้ดอกจื่อหวงของตนกำลังถูกคนย่ำยี กำลังถามมู่หว่าฮุย
 "ศิษย์พี่ ท่านรู้หรือไม่ว่าจะออกจากดินแดนลี้ลับนี้ได้อย่างไร"

ของวิเศษก็ได้มาแล้ว พลังวัตรก็เลื่อนขั้นแล้ว ยังมีความจำเป็นต้อง
 อยู่ในดินแดนลี้ลับนี้อีกหรือ

อีกทั้งเห็นอยู่ว่ามู่หว่าฮุยรู้ว่าจะไปจากดินแดนลี้ลับนี้ได้อย่างไร หาไม่

เมื่อวานเขาจะออกจากอีกพื้นที่หนึ่งมายังพื้นที่ที่นางอยู่ได้หรือ

มู่หว่าฮุยอึ้งค้ำหนึ่ง ยืนยันถึงความคิดของนาง

แต่มู่หว่าฮุยก็ถามต่อไปอีกประโยคหนึ่ง "เจ้ายังอยากเที่ยวเล่น
ในดินแดนลี้ลับนี้อีกหรือไม่"

เมิ่งถั่งคิด คำพูดนี้ของศิษย์ที่พูดราวกับดินแดนลี้ลับนี้เป็น
สวนดอกไม้หลังเรือนท่านเช่นนั้น

ทว่าในเมื่อมู่หว่าฮุยกล่าวพูดเช่นนั้น นันย๋อมหมายความว่าเขามั่นใจว่า
ที่นี่ไม่มีอันตราย

ต่อให้มีอันตรายก็ไม่กลัว นางเป็นผู้บำเพ็ญเซียนที่อยู่ชั้นจันทันผู้หนึ่ง
บวกกับมู่หว่าฮุยผู้บำเพ็ญเซียนที่อยู่ในชั้นฮว่าเลินผู้หนึ่ง ไม่ได้บอกว่าทั้งคู่
ได้หล้าไร้ผู้ต่อกร แต่ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้ยังจะจ้าวหักจมลงไปดินทราย*
ได้หรือ

อีกทั้งไม่ว่าในดินแดนลี้ลับแห่งนี้อาจยังมีของวิเศษที่นางยังหาไม่พบ
อยู่อีกก็ได้

จึงพยักหน้าอย่างคึกคักอีกเหมิและอาจาหาญ "อยาก!"

มู่หว่าฮุยทนไม่ไหวหัวเราะออกมาพลงยกมือขึ้นลูบศีรษะนางเบาๆ
จากนั้นเขาก็บอกเมิ่งถั่งถึงการคาดคะเนของตน

พื้นที่ที่เขา กับเมิ่งถั่งเข้ามาตอนแรกเป็นฤดูหนาว พื้นที่ที่หลิงซิงเหยา
กับอวิ้นชู่เยวี่ทั้งสองคนเข้ามาแยกเป็นฤดูใบไม้ผลิกับฤดูใบไม้ร่วง ดูแล้ว
พื้นที่ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้แบ่งแยกตามสี่ฤดูในหนึ่งปี เช่นนั้นก็น่าจะเหลือ
พื้นที่ฤดูร้อนอีกที่หนึ่งที่พวกเขายังไม่ได้ไป

ส่วนสิ่งที่เชื่อมโยงพื้นที่แต่ละแห่ง รวมทั้งเคล็ดลับที่จะออกไปจาก

* จ้าวหักจมลงไปดินทราย เป็นสำนวน หมายถึงพ่ายแพ้ยับเยิน

ดินแดนลี้ลับแห่งนี้ มู่หว่าฮุยก็ศึกษาพิจารณาอย่างละเอียดออกมาแล้ว
คำตอบก็คือ น้ำ

ที่ดินแดนลี้ลับแห่งนี้เปิดออกก็เพราะอวินซุเอียวก่อกวนน้ำในสระ
แห่งนั้นโดยไม่ได้เจตนา เขากับเมิ่งถึงถูกเคลื่อนย้ายจากพื้นที่ฤดูหนาว
แยกกันไปยังพื้นที่ฤดูใบไม้ร่วงและฤดูใบไม้ผลิก็เกิดขึ้นตอนพวกเขาขี่กระบี่
ผ่านเหนือทะเลสาบที่เป็นน้ำแข็งแห่งนั้นในวันนั้น

และตอนอยู่ในพื้นที่ฤดูใบไม้ร่วงแห่งนั้น มู่หว่าฮุยอาศัยสภาพการณ์
ที่มีฝนตกลงมาจากท้องฟ้าอย่างหนัก พื้นดินมีน้ำท่วมขัง และมาถึงพื้นที่
ที่เมิ่งถึงอยู่ในตอนนี้อย่างราบรื่น

นี่ยังเป็นการพิสูจน์ยืนยันถึงการคาดคะเนของมู่หว่าฮุย
ได้ยินเขาพูดเช่นนี้เมิ่งถึงก็เข้าใจแล้ว

มิน่าเล่าวันนั้นตอนนางมาถึงพื้นที่แห่งนี้จึงได้นอนอยู่ริมธารน้ำไหล
ที่แท้ล่อนำพาของแต่ละพื้นที่ก็คือน้ำนี่เอง ในเมื่อปัญหาสำคัญนี้ศิษย์พี่
ขบคิดออกมาได้แล้ว เช่นนั้นโยมิโซ่อยากไปจากดินแดนลี้ลับนี้เมื่อใดก็ได้
ทันที

เช่นนั้นพื้นที่ฤดูร้อนที่เหลือนางย่อมต้องไปเดินเที่ยวเล่น ต่อให้
หาของวิเศษล้ำค่าอะไรไม่พบก็ถือเสียว่าไปท่องเที่ยวเปิดหูเปิดตา จึง
แสดงท่าที่ตื่นเต้นดีใจอยากจะไปทันที

ตอนพวกเขาสองคนพูดคุยกันไม่ได้สนใจลดเสียงลงต่ำ ด้วยเหตุนี้
หลังชิงเหย้ากับอวินซุเอียวก่เดินตามหลังออกมาต่างก็แสดงท่าที่อยากไป
หลังชิงเหย้าคิดเหมือนกันกับเมิ่งถึง

เพราะเขาู้ดีที่เมิ่งถึงสามารถเข้าสู่ชั้นจินตันได้ด้วยเวลาสั้นๆ
เพียงคืนเดียวต้องเป็นเพราะหาของวิเศษอะไรบางอย่างพบแน่นอน

เกรงว่าคงเป็นห่านजूกัวในลานเรือนสองต้นนั้น

ยังมีในลานเรือนของนางจะต้องมีของวิเศษบางอย่างที่มีปรารถนาพิเศษอย่างเต็มเปี่ยม ตอนที่เขาเข้ามาฉกฝักฝนอยู่ในลานเรือนของนาง เขารู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเหนื่อยน้อยได้ผลมาก

ส่วนมู่หว่าฮุย แม้เขาจะมองพลังวัตรของมู่หว่าฮุยได้ไม่ชัดเจน แต่ก็สัมผัสได้ด้วยความรู้สึกที่เฉียบไวว่าพลังวัตรของมู่หว่าฮุยเปรียบกับตอนเพิ่งลงจากเขาแล้วสูงขึ้นอย่างมาก

ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปพลังวัตรของเขามีใ้ถูกมู่หว่าฮุย หรือกระทั่งเม็งถึงทิ้งห่างไปจนไกลหรือ

หลังชิงเหยาย่อมไม่ยินดีให้เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้น ดังนั้นเขาจึงต้องการของวิเศษล้ำค่าที่จะช่วยเลื่อนขั้นพลังวัตรให้กับเขาอย่างเร่งด่วน

ส่วนเหตุผลที่อ้วนซู่เยี่ยวอยากจะติดตามไปด้วยนั้นเรียบง่ายยิ่ง อยู่ที่นั่นคนเดียววนางหวาดกลัว

ครั้นแล้วในที่สุดการท่องเทียวสองคนตามที่เม็งถึงคิดก็กลายเป็นการท่องเทียวสี่คน

เรื่องนี้นางก็อับจนปัญญา จะอย่างไรพวกนางสี่คนก็เป็นศิษย์สำนักหมิงหว่าเหมือนกัน มู่หว่าฮุยยังเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนัก ย่อมไม่อาจให้เขาทำเรื่องทอดทิ้งศิษย์น้องของตน หาไม่วันท่านเรื่องแพร่ออกไป ชื่อเสียงของมู่หว่าฮุยย่อมเสียหาย

ได้ ท่องเทียวสี่คนก็ท่องเทียวสี่คนเถิด

ในเมื่อสี่อน้ำที่เชื่อมต่อแต่ละพื้นที่คือน้ำ เช่นนั้นก็ง่ายต่อการจัดการที่ด้านข้างก็มีลำธารเล็กอยู่สายหนึ่ง เก็บเรือนเล็กแล้ว เม็งถึงก็ตามมู่หว่าฮุยไปที่ริมน้ำ

มู่หว่าฮุยเวลานี้อยู่ชั้นฮว่าเสิน การเปิดช่องทางไปมาเป็นเรื่องง่ายดาย
ยิ่ง

ครู่เดียวบนผิวน้ำที่สงบนิ่งก็ปรากฏกระแสน้ำวนสีดำขึ้น
กระแสน้ำวนขยายใหญ่ขึ้นทุกที หมุนวนลงสู่ด้านล่าง เห็นแล้ว
น่าอกสันขวัญแขวนยิ่ง

เดิมเม็งถึงคิดจะกระโดดลงไปตรงๆ กลับถูกมู่หว่าฮุยจับมือไว้แน่น
ครั้งนี้เขาจะไม่ยอมมองดูเม็งถึงหายไปจากสายตาของเขาโดยทำสิ่งใด
ไม่ได้เช่นครั้งก่อนอีก

ทั้งสองคนจับจูงมือกันไปถึงพื้นที่ถัดไป เป็นเช่นที่มู่หว่าฮุยคาดการณ์ไว้
พื้นที่ถัดไปเป็นถ้ำร้อน

ทั้งยังเป็นทะเลทรายแห่งหนึ่ง เหนือศีรษะมีดวงอาทิตย์ถึงสามดวง!
ความรู้สึกร้อนอบอ้าวไม่ต้องบอกก็รู้ ถึงเม็งถึงจะรู้สึกกว่าตนเองเหมือนถูก
ความร้อนหลอมละลายอยู่ทุกขณะ แต่แม้กระนั้นนางก็ยังคงยืนหยัดที่จะ
เสาะแสวงหา ก็ไ้จะไม่ได้อะไรเลย

มู่หว่าฮุยพบร่มคันหนึ่ง
เม็งถึงขยับเข้าไปดู เพียงรู้สึกด้ามจับของร่มมีสีเขียวมรกต ตัวร่ม
โปร่งใส ไม่ใช่ทำจากผ้าไหมสีขาวหรือกระดาษน้ำมันติดด้วยแป้งเปียกทั่วไป
แต่เสียด้วยความรู้ของนางมีจำกัด ไม่รู้ว่าที่แท้แล้วใช้สิ่งใดทำขึ้นมา
กลับเห็นครึ่งหนึ่งของตัวร่ม วาดภาพต้นไม้สีเขียวหลายต้นที่มีความสูง
และความหนาต่างกันไว้ ตรงมุมมีตราประทับเล็กๆ สีแดงอมดำติดอยู่
เม็งถึงมองตัวอักษรที่สลักอยู่บนตราประทับไม่ออก ทว่ามู่หว่าฮุย
กลับมองออก

เขายื่นร่มให้เม็งถึงพลาถอธิบาย "นี่น่าจะเป็นร่มไม้แก้ว ด้ามจับทำจาก

หยกเฟิงอ้วน ตัวร่วมทำจากผ้าไหมสีขาวทอจากใยไหมที่ตัวไหมสวรรค์พันออกมา โดยมีไป๋หยางชิวยอดฝีมือผู้ฝึกวิชาอาวุธแห่งยุคเป็นผู้นำขึ้น เจ้าคูตัวอักษรโบราณที่สลักอยู่บนตราประทับนี้มีคำว่าหยางชิวสองตัว

ตำนานเล่าว่าร่มนี้ไม่เพียงสามารถบังลมฝนแสงตะวันที่ร้อนแผดเผาอากาศพิษสิ่งที่มีพิษ ยังสามารถต้านทานการรุกรานโจมตีจากผู้อื่น ปกป้องผู้เป็นเจ้าของได้"

เมื่ถึงเข้าใจแล้ว ร่มคันนี้เป็นของวิเศษในรูปแบบพิทักษ์ปกป้องทั้งดูเหมือนจะร้ายกาจยิ่ง

จึงไม่ยอมรับมา บอกมู่หว่าฮุย "ข้าไม่ต้องการ ศิษย์พี่ ท่านเก็บไว้เถิด เช่นนี้ข้าจึงจะวางใจ"

นางยังคงหวังว่ามู่หว่าฮุยจะเป็นเช่นในหนังสือนิยาย วันหน้าจะถูกผู้คนมากมายโจมตี มีร่มไผ่แก้วอยู่ข้างกายเขา จะมากน้อยนางก็สบายใจขึ้นบ้าง

มู่หว่าฮุยยิ้มน้อยๆ ชูมือขึ้น ร่มคันนี้ก็ลอยไปมาอยู่เหนือศีรษะนาง ประหนึ่งอยู่ใต้ร่มไม้ที่หนาทึบ เมื่ถึงรู้สึกร่มรื่นเย็นสบายทันที ไม่รู้สึกร้อนแทบจะละลายเช่นเมื่อครู่อีก

ในเวลาเดียวกันนั้นยังมีเสียงก๊วหัวเราะของมู่หว่าฮุยลอยมา "มีร่มไผ่แก้วคันนี้อยู่ข้างกายเจ้า ข้าจึงจะวางใจได้"

หลังชิงเหย้าที่อยู่ห่างจากพวกเขาไม่ไกลเห็นพวกเขาสองคนแสดงท่าทีห่วงใยซึ่งกันและกัน มุมปากก็ยิ้มเข้าหากันเล็กน้อย พลันอดหันไปมองอ้วนชูเยวี่ไม่ได้

35

อวินซูเยวียนับแต่เข้ามาในพื้นที่นี้ก็ไม่ต่างจากมะเขือที่ถูกน้ำค้างแข็ง
เหี่ยวเฉาอย่างสิ้นเชิง

กระทั่งเดินเหินยังไม่ค่อยไหว ยังคงเป็นหลังชิงเหยาที่พานางซีกระบี่ไป
ด้วยกัน จึงได้พอกล้อมแกล้มเดินทางต่อไปได้

เนื่องจากเป็นทะเลทราย ทอดสายตามองไปมีแต่ทรายสีเหลือง
นับหมื่นจั้ง ไม่ต้องพูดถึงต้นไม้สักต้น กระทั่งต้นหญ้าสักต้นก็ยังไม่เห็น

มู่หวาสูยอยู่ในชั้นฮว่าเลน แม้อากาศร้อนเพียงนี้ก็ยังคงไม่มีผลกระทบ
ใดๆ ต่อเขา แม้ถึงกับหลังชิงเหยาต่างอยู่ในชั้นจินตันก็ยังคงต้านทาน
ความร้อนอบอ้าวได้

มีเพียงอวินซูเยวียนคนเดียวที่อยู่ในชั้นสร้างฐาน ร้อนจนอ่อนเปลี้ย
ไร้กำลังนานแล้ว ถ้าไม่ใช่หลังชิงเหยาเอาน้ำวิเศษจากในแหวนเก็บทรัพย์
ออกมาให้นางดื่มดับกระหายและช่วยให้เย็นลงอยู่เป็นระยะ เกรงว่าคงร้อน

จนเป็นลมหมดสติไปนานแล้ว

ผู้หญิงสวยเห็นก็ให้เม้งถึงเอิร์มไผ่แก้วไปบังแสงตะวันร้อนแรงเหนือศีรษะ
ให้อวินชูเยวีย

เม้งถึงแม้จะไม่อยากเห็นหน้าอวินชูเยวีย เล่นงานได้ก็เล่นงาน ไม่ได้ให้หน้า
แม้แต่หน่อย แต่นางไม่เคยคิดจะนั่งเฉยมองอีกฝ่ายตายไปต่อหน้าตน

อีกทั้งคำพูดของศิษย์พี่นางยอมต้องเชื่อฟัง จึงรับคำ ขี้กระปี้ย้อนกลับไป
รอจนมาถึงข้างกายหลังชิงเหยา นางก็ยื่นมือไป บอก "ท่านให้
ศิษย์น้องอวินมาอยู่ได้รึม๊ว"

หลังชิงเหยาเมื่อนางแวบหนึ่ง

วันนี้นางสวมกระโปรงสีม่วงอ่อนทั้งชุดดูแล้วงามเรียบๆ สบายตา
แต่ก่อนน้อยครั้งมากที่หลังชิงเหยาจะเมื่อนางเต็มตา แล้วก็เ็นเพราะ
เมื่อก่อนนางเอาแต่ก้มหน้าก้มตาตลอดเวลา หลังชิงเหยากระทั้งจำไม่ได้
ด้วยซ้ำว่านางรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไร

สองวันนี้ใส่ใจมองอย่างละเอียดจึงพบว่านางหน้าตาสดใสงดงามยิ่ง
โดยเฉพาะยามที่นางยิ้มยิ้มออกมา สดใสงดงามดูจืดอกกุหลาบ
งามเพริศพริ้งดังดอกไม้ถึง

พลันรู้สึกว่าคุณครูกระโปรงสีม่วงอ่อนที่สุภาพงดงามเช่นนี้ไม่เหมาะกับนาง
นางควรสวมชุดสีสดสีฉูดฉาด สีม่วงเข้มเสียมากกว่า

แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงควบคุมกระบี่ไม่ให้อ้วให้เข้าใกล้เม้งถึง จากนั้นก็
จับแขนอวินชูเยวียย้ายนางมาอยู่บนกระบี่ของเม้งถึงอย่างระมัดระวัง

อาทิตย์สามดวงเหนือศีรษะไม่มีวันตก ทรายสีเหลืองได้ฝ่าเท้าร้อนแรง
แผดเผา ไม่รู้ว่าร้อนมากเพียงใดแล้ว เม้งถึงประเมินว่าถ้าอวินชูเยวียไม่ระวัง
ร่วงตกลงไป เกรงว่าจะต้องถูกย่างสุกในทันที

จึงยื่นมือไปประคองแขนของอวิ้นซูเยวี่อย่างระมัดระวัง
เมื่อครู่อวิ้นซูเยวี่ร้อนจนวิ่งเวียนไม่คอยมีสติอยู่ตลอดเวลา สองตา
หลับอยู่ มาตอนนี้จู่ๆ กลับได้สติ ลืมตาโผล่ขึ้นมา

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาคือใบหน้างดงามของเมิ่งถั่ง
ความจริงแต่ก่อนอวิ้นซูเยวี่ไม่ได้มีความประทับใจต่อเมิ่งถั่งมากนัก
บางครั้งได้ยินศิษย์พี่หญิงทั้งหลายพูดถึง ในคำพูดส่วนใหญ่ก็เป็น
การเห็บแถมเมิ่งถั่ง ดังนั้นจึงไม่เคยให้ความใส่ใจมาโดยตลอด

แต่หลายวันมานี้นางกลับเห็นกับตาตนเองว่าผู้หญิงสวยดีต่อเมิ่งถั่ง
เพียงใด

แต่ผู้หญิงกลับปฏิบัติต่อนางอย่างเย็นชาถึง...
อีกทั้งเวลาเมิ่งถั่งพูดจากับนางก็ไม่เกรงใจอย่างมาก บ่อยครั้งที่พูด
จนนางพูดอะไรไม่ออก

อวิ้นซูเยวี่ตั้งแต่เล็กก็เคยชินต่อการที่ทุกคนห้อมล้อมอยู่รอบตัวนาง
และชินต่อการที่ทุกคนต่างคล้อยตามนาง แต่การปรากฏตัวของเมิ่งถั่ง
ได้ทำลายภาพเหล่านั้นไปจนหมดสิ้น

ด้วยเหตุนี้เมิ่งถั่งไม่อยากจะเห็นหน้าอวิ้นซูเยวี่ ความจริงแล้วอวิ้นซูเยวี่
เองก็ไม่อยากเห็นหน้าเมิ่งถั่งเช่นกัน และไม่ยินดีที่จะอยู่ร่วมกับเมิ่งถั่งด้วย

พอเห็นหลังซึ่งเหยาจะมอบนางให้เมิ่งถั่งก็เริ่มร้องไห้พลางออกแรง
ดิ้นรนขึ้นมา

"ข้าไม่ไปอยู่กับนาง ศิษย์พี่หลัง ท่านอย่าให้ข้าไปได้หรือไม่ ข้า
ไม่อยากไปอยู่กับนาง"

ตอนนี้อยู่ระหว่างขั้นตอนสำคัญของการรับส่ง พอนางดิ้นรนก็ทำให้
หลังซึ่งเหยากับเมิ่งถั่งสองคนตกอยู่ในสภาพถูกกระทำ

เห็นพวกเขาสองคนร่างส่ายโง่งนกำลังจะร่วงจากกระบี่ไปด้วยกันกับ
อวิ้นชูเวีย ตกลงไปอย่างสูงบนทรายสีเหลืองด้านล่างที่มีไอร้อนลอยกรุ่น
มู่หวาฮุยก็รีบหันกลับมาช่วย

ในเวลานี้เองก็เห็นเม็งถึงยกมือขึ้น ฟาดไปที่ก้านคออวิ้นชูเวียแรงๆ
ทีหนึ่ง

เรียบร้อย ทำให้นางหมดสติไปได้สำเร็จ แม้แต่โลกทั้งใบก็ดูจะ
สงบเงียบขึ้นมาบ้าง

ชิงหลวนเปลี่ยนเป็นใหญ่ก็ได้เล็กก็ได้ ยามนี้มีคนเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง
หน้ากระบี่จึงเปลี่ยนเป็นกว้างขึ้น

หลังจากดึงอวิ้นชูเวียมาแล้ว เม็งถึงก็ขี่กระบี่ไปที่เบื้องหน้ามู่หวาฮุย
แขนโบหน้าน้อยๆ ขึ้นยิ้มพลางเรียกเขา "ศิษย์พี่"

มู่หวาฮุยมองนางแล้วมองอวิ้นชูเวียที่สลบอยู่พลันหัวเราะออกมาเบาๆ
รู้มานานแล้วว่าเม็งถึงต่างจากสตรีอื่นกลับคิดไม่ถึงว่านางจะ 'ดุดัน'
เพียงนี้

ทว่าเช่นนี้ก็ดี ทำอะไรเด็ดขาดรวดเร็วจับไว้อย่อมปกป้องตนเองได้ดีกว่า
ไม่มีเสียงอะอะไว้วายของอวิ้นชูเวีย การเดินทางหลังจากนั้น
ก็เร็วขึ้นมาก

หลังจากเสาะแสวงหาอีกรอบหนึ่ง พวกเขาก็เจอถ้ำวัลย์อวี่หัวเส้นหนึ่ง
หลังจ้อสยาเอียนดอกหนึ่ง มีดสั้นหลิวซวงเล่มหนึ่ง

พอเห็นชื่อก็คิดโยนไปถึงความหมาย ถ้ำวัลย์อวี่หัวเส้นนั้นคือการคน
ดีที่สุด หลังจ้อสยาเอียนเป็นยาชั้นหนึ่งในการรักษาบาดแผล มีดสั้นหลิวซวง
เป็นอาวุธเขียนขนาดเล็กที่ใช้ในการโจมตี

สุดท้ายเม็งถึงเอาถ้ำวัลย์อวี่หัวเส้นนั้น มู่หวาฮุยกับหลังชิงเหยาได้

หลังจื่อสยาเอียนคอกันกับมิดสันหลิวซวงเล่นนั้นไป

ส่วนอวิ้นชูเยวี่ นางสลบไสลอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นตอนต่อสู้กับตัวประหลาดที่เผ่าพิทักษ์ของวิเศษเหล่านี้ นางจึงไม่ได้ออกแรงแม้แต่หน่อยแล้วไยต้องแบ่งสิ่งของเหล่านี้ให้นางด้วยเล่า

พื้นที่นี้ก็นับว่าท้องทั่วแล้ว รอหาสายน้ำพบ มู่หวาฮุยก็พาทุกคนออกมา

ไม่ผิดจากที่คิด ทางออกของดินแดนลี้ลับแห่งนี้อยู่ที่สระน้ำที่มีคลื่นสีเขียวครามแห่งนี้

ตอนพวกเขาหลุดจากกระแสน้ำวนในสระน้ำที่มีคลื่นสีเขียวครามออกมา ก็เห็นติงเล่อเซวี่ยนกำลังยืนอยู่ข้างสระน้ำมองพวกเขาอย่างปากอ้าตาค้าง

ประหนึ่งพวกเขาเป็นทหรมหัตศจรรยลงมาจากสวรรค์เช่นนั้น

ครั้นพอถึงตรงนี้เมื่งถึงก็เข้าใจแล้ว

มิน่าเล่านางจึงไม่เคยเห็นติงเล่อเซวี่ยนในดินแดนลี้ลับ ที่แท้ตอนนั้นที่ดินแดนลี้ลับเปิดออกมีเพียงพวกเขาสี่คนเข้าไป ติงเล่อเซวี่ยนไม่ได้เข้าไปด้วย

เมื่อเมื่งถึงย้อนนึกไปเล็กน้อยก็เข้าใจถึงสาเหตุ

ตอนนั้นที่อวิ้นชูเยวี่เปิดดินแดนลี้ลับโดยไม่ได้ตั้งใจ ติงเล่อเซวี่ยนบอกจะไปปลดทุกข์ เดินออกห่างไปไกล ครั้นแล้วจึงพลาดไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อครู่ตอนผิวน้ำสงบนิ่งดูค่อนข้างจู่ๆ ก็ปรากฏกระแสน้ำวนขึ้น ติงเล่อเซวี่ยนก็ประหลาดใจอย่างมาก เวลานี้เห็นพวกเขาออกมาจากกระแสน้ำวนอย่างปลอดภัย ติงเล่อเซวี่ยนก็ได้แต่ตะลึงงัน

รีบเข้ามาหา ถามไม่หยุดปาก "เกิดอะไรขึ้น เหตุใดพวกท่านจึงออกมาจากกันสระได้"

อวิ้นชูเยวี่ยังไม่ได้สติ หลังชิงเหย้าไม่ใช่คนช่างพูด มู่หวาฮุยก็เป็น

ศิษย์พี่ใหญ่ย่อมต้องมีความน่าเกรงขามของศิษย์พี่ใหญ่ ครั้นแล้วคนที่ต้อง
ตอบคำถามนี้ย่อมตกอยู่กับเม็งถึง

"ไม่มีอะไร พวกเราไปดินแดนลี้ลับ เมื่อครูเพิ่งออกจากดินแดนลี้ลับมา"

ดิงเล่เอเชวียนนัยน์ตาสว่างวาบ

ขอเพียงเป็นผู้บำเพ็ญเขียนไครบ้างไม่รู้ ดินแดนลี้ลับแฝงไว้ด้วย
ความหมายของสิ่งล้ำค่าหายาก สัตว์วิเศษ กระทั่งยังอาจได้รับการสืบทอด
เคล็ดวิชา

"พวกท่านอยู่ในดินแดนลี้ลับได้พบเจอเรื่องประหลาดอะไรบ้าง ได้
ของดีอะไรมาบ้าง" นางน้ำเสียงเร่าร้อนเร่งเร้าไม่ขาดปาก "เร็ว! รีบเอาออกมา
ให้ข้าดู"

เม็งถึงใช้สายตาเห็นอกเห็นใจคนโหดเขลามองนาง

เด็กโง่ เจ้าไม่เคยได้ยินคำพูดที่ว่าอย่าเปิดเผยทรัพย์สินให้ผู้อื่นรู้หรือ
อีกทั้งให้เจ้าดูแล้วมีประโยชน์อันใด หรือยังเฝ้าหวังว่าเราจะแบ่งให้เจ้าบ้าง

ขอรังละ ดูเหมือนความสัมพันธ์ของทุกคนจะไม่ได้ดีถึงขั้นนั้น

จึงตอบไปอย่างคลุมเครือ "ไม่ได้เจออะไรและไม่ได้ของดีอะไร"

ของที่ดีที่สุดก็คือมุกมังกรเมदनัน ซึ่งถูกมู่หว่าฮุยหลอมรวมไปแล้ว
จะให้เจ้าดูได้อย่างไร

อีกทั้งเม็งถึงจำได้ในวิชาหลอมโอสถ ผู้อาวุโสแห่งยอดเขาซางอู
เคยบอกมุกมังกรต่อให้ถูกหลอมรวม ถ้าได้เนื้อโลหิตปราณวิเศษของคนผู้นั้น
ก็สามารถเลื่อนขั้นพลังวัตรได้อย่างมาก

ด้วยเหตุนี้นางจะกล้าเปิดเผยเรื่องนี้กับผู้อื่นได้อย่างไร หากไม่ในสายตา
ของผู้เฒ่ามู่หว่าฮุยมิกลายเป็นเนื้อเสวียนจิ้ง* ไปหรือ

* เสวียนจิ้ง หรือพระถังซำจั๋ง คือตัวละครในเรื่อง 'ไซอิ๋ว' เชื่อกันว่าเนื้อของเสวียนจิ้งกินแล้วจะอายุยืนยาว
เหล่าปีศาจร้ายจึงพากันมาจับตัวเสวียนจิ้งเพื่อจะเอาไปกิน

เห็นชัดว่าดิ้งเล่อเซวียนไม่พอใจในคำตอบของนางอย่างมาก บ่นว่าขึ้น
"เราต่างเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก พวกท่านได้ของดีอะไรจากดินแดนนี้ลับ
เพราะเหตุใดไม่ให้ข้าดู"

อี มาตอนนี้อู่ว่าเราเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก เมื่อก่อนตอนพวกเจ้า
รังแกเจ้าของร้านเดิม ทั้งขว้างอย่างโดดเดี่ยว เยาะเย้ยถากถางซ้ำ เหตุใด
ไม่เห็นเจ้ารู้ว่าเราเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักกันแล้ว

เมื่งถึงจึงทำที่เป็นพูดล้อเล่น บอก "เรื่องนี้เจ้าถามศิษย์พี่หลังจาก
ศิษย์น้อง⁺อวินเกิด"

ปกติเจ้าไม่เซิตติดตามหลังซึ่งเหยากับอริณฐะเวียอยู่เสมอหรือ มีอะไร
ก็ไปถามพวกเขา อย่างมารบกวน้ำ

ตั้งหมู่หว่าฮุยเดินไปที่ด้านข้าง ในใจลอบคิดคำนวณถึงสิ่งที่นางได้มา
ในครั้งนี้

ห่านจิ้งจอกสองต้น หยกจันทร์กระจ่างหนึ่งก้อน ดอกจืดหวงหลายต้น
ร่วมไผ่แก้วหนึ่งคั่น เถาวัลย์อิ้วหนึ่งเส้น

แน่นอนว่าที่สำคัญที่สุดยังคงเป็นมุกมั่งกรเม็ดนั้น!

นอกจากนี้ลำดับขั้นพลังวัตรของนางกับมู่หว่าฮุยล้วนเลื่อนสูงขึ้น นาง
เข้าสู่ขั้นจินตันได้สำเร็จ มู่หว่าฮุยยังไปถึงขั้นฮว่าเลนแล้ว พอลอบคิดคำนวณ
ถึงสิ่งที่หลงชิงเหยากับอวิ้นซู่เยี่ยวได้มาในครั้งนี้

หลังชิงเหยาพลั้งว้ตรเลื้อนสู่ชั้นจินตัน มีดสั้นหลิวซวงเล่มหนึ่ง

อวินชฺเวยียไม่ได้สิ่งใดเลย

นั่นก็หมายความว่าแม็คดินแดนลี้ลับแห่งนี้ก็วิเศษยิ่งจะเป็นคนเปิด
โดยไม่ได้ตั้งใจ แต่อยู่ในดินแดนลี้ลับแห่งนี้ นางทั้งไม่ได้ของวิเศษใดๆ และ
พลังวตรก็ไม่ได้เพิ่มสูงขึ้น

ฉบับนี้นั้นก็แอบรู้สึกเบิกบานใจขึ้นมาเล็กน้อย

เมื่ถึงกำลังขึ้นเนินดินดี หน้าผากพลันเย็นวาบ

หมู่หวายยืนมือมาติดหน้าผากนางที่หนึ่ง

"กำลังคิดอะไรอยู่ ถึงได้ดูดีใจประหนึ่งหนูขโมยน้ำม้ามมาได้"

เมื่ถึงไม่ยินยอมแล้ว

นางยกมือขึ้นทาบบริเวณที่โดนกัด ได้แฉะอย่างไม่พอใจ "ท่านเคยเห็นหนู
ที่ดังามเพียงนี้หรือ"

โกรธจนแก้ปองออกมา ไม่คล้ายหนูกลับคล้ายหนูขางสู้* ตัวหนึ่งมากกว่า

มูหฺวฮฺยุดหัวเราะออกมาไม่ได้ หลังจากหัวเราะจบก็บอ ก "อืม... แต่ก่อนไม่เคยเห็น ทว่าวันนี้ได้เห็นแล้ว"

เมื่งถึงโมโหยิ่งนัก

ยกมือขึ้นเรียกลูกศรน้ำจากในสระน้ำที่มีคลื่นสีเขียวครามขึ้นมา
หลายดอกยังไปที่หมู่หาวฮุย

ลูกศรน้ำย้อมไม่อาจเข้าใกล้มู่หรวฮุย เขาเพียงประกบนิ้วท่องอาคม
สบายๆ รอบตัวก็ปรากฏม่านอาคมขึ้นมา

ความคิดของเขาละเอียดอ่อนยิ่ง ม่านอาคมนี้ไม่เพียงห่อหุ้มร่างเขาไว้
ยังห่อหุ้มเมิ่งถึงไว้ด้วยกัน

ลูกศรน้ำหลายดอกนั้นพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว พอกระทบถูกม่านอาคมที่โปร่งใสอ่อนนุ่มก็แตกกระจายกลายเป็นหยดน้ำจำนวนนับไม่ถ้วนออกไปในทางตรงข้าม ถ้าไม่ใช่หว่าฮุยมีสายดาที่มองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า เขาตัวเม็งถึงไว้ในม่านอาคมด้วย ยามนี้นางจะต้องถูกหยดน้ำที่แตกกระจายออกไปเหล่านี้

* หนูช่างสู้ คือหนูแฮมสเตอร์

กระเซ็นถูกชุดกระโปรงจนเปียกแน่

"อาคมของเจ้าก้าวหน้ายิ่งถึงกับควบคุมน้ำได้แล้ว"

มู่หว่าฮุยแสดงท่าที่ยกย่องชมเชยเมื่งถึงก่อน จากนั้นขณะที่เมื่งถึงกำลัง ยิ้มพราวด้วยความดีใจก็ว่านาง "เพียงแต่วิถีพลังกับระดับความแม่นยำ เห็นชัดว่ายังไม่ดีพอ ยังคงต้องฝึกฝนให้มาก"

เอาเถิด ฝึกฝนก็ฝึกฝน ใครให้นางเดินมาบนเส้นทางของการฝึกตนเล่า แต่กับเรื่องเมื่อครู่นางยังคงดีใจมาก

เพราะนางรู้ กล่าวสำหรับมู่หว่าฮุยแล้ว หนูกับห้องมิดแคบตั้งแต่ ในวัยเด็กก็อยู่คู่กับความหวาดกลัวของเขามาโดยตลอด ด้วยเหตุนี้ ในดินแดนลี้ลับครั้งนั้นถึงได้มีวิกฤตการณ์ที่เกิดจากหนูกับห้องมิดแคบ ปรากฏขึ้นมา

แต่เมื่อครู่เขากลับพูดคำว่าหนูออกมาด้วยน้ำเสียงที่เบาสบายได้

นี่ใช้หมายความว่าเราสามารถเอาชนะความหวาดกลัวในสมัยเด็ก เหล่านั้นได้แล้วหรือ

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงย่อมไม่มีอะไรจะดีไปกว่านี้แล้ว เพราะเมื่งถึงก็รู้ พร้อมๆ กับลำดับชั้นพลังวัตรที่สูงขึ้น จิตมารก็จะปรากฏได้ง่าย ถ้าในใจ เดิมมีความยึดมั่นหรือความหวาดกลัวอยู่ ความเป็นไปได้ที่จะเกิดจิตมาร ก็แทบจะเต็มร้อย ระดับความยากที่จะเอาชนะจิตมารก็จะเพิ่มพูนไปด้วย

นางเองก็หวังว่ามู่หว่าฮุยที่เลื่อนลำดับชั้นเร็วเกินไปจะทำให้เกิดจิตมาร ทว่าเวลานี้ดูแล้วเขายังสามารถเอาชนะความหวาดกลัวที่ใหญ่ที่สุดในใจลง ได้แล้ว ความเป็นไปได้ที่จะเกิดจิตมารก็ย่อมลดน้อยลงมาก

นอกจากนี้ต่อไปถึงตอนนั้นเขาโชคไม่ดีเกิดจิตมารขึ้นจริง คิดว่าก็ต้อง เป็นจิตมารเล็กๆ น่าจะเอาชนะได้โดยง่าย ดังนั้นที่ตอนนี้เมื่งถึงรู้สึกถึงโลก

ก็ใช้จะไม่มีเหตุผล

ดีใจอยู่ครู่หนึ่ง ลูๆ นางก็ไชโยให้ร้องออกมา

"ศิษย์พี่...ศิษย์พี่ ท่านดูมีรุ่งกินน้ำ!"

เป็นหยดน้ำที่เมื่อครู่ถูกม่านอาคมดัดสะท้อนกลับไปเหล่านั้น เมื่อ
ส่องกระทบกับแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิที่สดใสดูประกายทอง ที่ด้านนอก
ม่านอาคมจึงปรากฏสายรุ้งงดงามขึ้นมาหลายตัว

หมู่หว่าฮุยพูดอ้อมคำหนึ่ง ยืนเคียงไหล่กับนางชมภาพทั้งดงามนี้

อีกด้านหนึ่ง หลังชิงเหยาก็เห็นสายรุ้งหลายตัวนี้เช่นกัน

การกระเช้าเห่าเหย่กันระหว่างเมืองถึงกับหมู่หว่าฮุยเมื่อครู่เขาก็เห็นอยู่ใน
สายตา

รู้สึกว่าการบรรยายภาคในการอยู่ร่วมกันของพวกเขาสองคนดูผ่อนคลาย
เป็นธรรมชาติยิ่ง อีกทั้งพวกเขาสองคนต่างก็จริงใจและห่วงใยซึ่งกันและกัน
อดไม่ได้ที่จะมองเมิ่งถึงอีกครั้ง

เงาด้านหลังแม้จะผอมบาง แต่หลังซึ่งเผยแพร่ว่าภายในได้ร่างกาย
ที่งดงามบอบบางของนางมีความกล้าหาญ แข็งแกร่ง และอดทนเพียงใด

ตอนนั้นอยู่ในดินแดนลี้ลับ ตอนเห็นเงี้ยวตัวนั้นแม้แต่เขายังอดหน้าถอดสีใจเต้นระรัวไม่ได้ แต่ตั้งแต่ต้นจนจบถึงงัดกลับต่อสู้กับเงี้ยวตัวนั้นด้วยสีหน้าที่เป็นปกติ สุดท้ายยังสังหารเงี้ยวตัวนั้นได้สำเร็จ

ดูเหมือนนางไม่จำเป็นต้องให้มู่หฺวายุแบ่งสมาธิมาปกป้องนาง กลับมุ่งมั่นตั้งใจจะปกป้องมู่หฺวายุ

หลุยตามองอวิษฐุเวียที่เพิ่งได้สติกลับมาแวบหนึ่ง นางกำลังจับมือ
ดิ้งเล่เอวี่ยนร้องไห้สะอึกสะอื้นเล่าถึงตอนอยู่ในดินแดนลี้ลับตามลำพัง

คนเดียว เรียกฟ้าฟ้าไม่хан เรียกดินดินไม่ตอบ รู้สึกไร้ที่พึ่งและหวาดกลัวเพียงใด

หลังชิงเหยาเงยหน้าขึ้นมองเมฆขาวที่ขอบฟ้า เม้มปากไม่ได้พูดอะไร

การเดินทางเข้าไปในดินแดนลี้ลับครั้งนี้ได้ลุล่วงไปเช่นนี้ หลังจากพักผ่อนจัดเตรียมอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งแล้ว วันรุ่งขึ้นพวกเขาทั้งกลุ่มก็ก้าวเข้าสู่เส้นทางฝึกฝนหาประสบการณ์อีกครั้ง

แต่ความสัมพันธ์ระหว่างหลังชิงเหยากับอวิ้นชูเยวี่ยดูเหมือนจะมีความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

คล้ายว่าหลังชิงเหยาจะปฏิบัติต่ออวิ้นชูเยวี่ยเฉื่อยเฉื่อยกว่าเมื่อก่อน ส่วนอวิ้นชูเยวี่ยก็ไม่รู้เพราะงอนหรืออย่างไร เวลาส่วนใหญ่จะอยู่กับติงเล่อเซวี่ยน ไม่ค่อยได้เข้าไปอยู่ข้างกายหลังชิงเหยาแล้ว

เมื่ถึงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้อยู่ในสายตา แต่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับใดกับนาง ดังนั้นจึงทำตามปกติควรยิ้มก็ยิ้ม ควรมีความสุขก็มีความสุข ควรกินก็กิน

ระหว่างทางมุ่งหาสุ่ยได้รับแผ่นหยกถ่ายทอดเสียงจากสำนักหลายครั้ง ส่วนใหญ่จะแจ้งข่าวทำนองว่ามีคนของแดนมารปรากฏตัวขึ้นที่ใดบ้าง และมีเหล่าศิษย์ร่วมสำนักไปกวาดล้างมารเหล่านั้น

แน่นอนว่าก็มีข่าวศิษย์ร่วมสำนักบางคนถูกคนของแดนมารโจมตีเสียชีวิต

มีอยู่ครั้งหนึ่งยังได้รับข่าวขอความช่วยเหลือจากศิษย์ร่วมสำนัก บอกได้เจอคนของแดนมารระหว่างทางไปฝึกฝนหาประสบการณ์ ผู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ขอให้ศิษย์ร่วมสำนักที่อยู่ละแวกใกล้เคียงไปช่วยหนุ่หนึ่ง

แต่ตอนเมื่ถึงกับคนอื่นๆ เร่งรุดไปถึงกลับเห็นเพียงซากกำแพงหักพัง

ที่ใหม่เก๋เรียน ไหนเลยยังมีเงาร่างคนแม่ครึ่งคน

เมื่อส่งเสียงร้องเรียกหรือส่งแผนหยกถ่ายทอดเสียงออกไป จนแล้ว
จนรอดก็ไม่มีใครตอบรับ

ครั้นแล้วจิตใจของทุกคนก็อดรู้สึกหนักอึ้งขึ้นมาไม่ได้ โดยเฉพาะ
 ดิงเล่เอวี่ยนดำวามารอสูรเหล่านั้นโหดเหี้ยมกระหายโลหิตไม่หยุดปาก

"พวกเขาแม้จะมีรูปร่างเป็นมนุษย์เหมือนเรา แต่ในกระดูกยังคงเป็นสัตว์ป่า ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์ มารเหล่านี้ล้วนสมควรตาย! ไม่ผิด ตายสำหรับพวกเขายังสบายเกินไป! ควรให้พวกเขาถูกมีดลับเป็นหมื่นชิ้น หรือใช้ยันต์นำอสนีบาตชักนำอสนีบาตสวรรค์มาฟาดศีรษะพวกเขาเป็นสายๆ ให้พวกเขาได้รับความเจ็บปวดทรมานอย่างที่สุดแล้วค่อยตาย"

เมื่ถึงนึ่งเจียบมาตลอดทาง

จะพูดอย่างไรดี ชั่วขณะนี้นางดูเหมือนจะเข้าใจถึงความรู้สึกลำบากใจ
ทั้งสองทางของเด็ยวเฟิง* แล้ว

สำนักฝ่ายธรรมะกับแดนมารแต่ไรมาก็เป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน สองฝ่ายต่างรู้ลึกว่าไม่อาจอยู่ร่วมโลกกับอีกฝ่ายได้ อยากจะให้อีกฝ่ายตายไปให้หมดสิ้น ด้วยเหตุนี้หลายร้อยหลายพันปีมานี้จึงเกิดการปะทะกันระหว่างทั้งสองฝ่ายมาโดยตลอด ขอเพียงเห็นอีกฝ่าย โดยไม่ต้องพูดอะไรสักคำ ก็ชักกระบี่เข้าฟาดฟันกันทันที ไม่ใช่เจ้ายาตายก็ฆ่าอยู่

ถ้าเมืองถึงใช้ชีวิตอยู่กับสำนักฝ่ายธรรมะมาตั้งแต่เกิด เช่นนั้น
นางย่อมรู้สึกว่าคุณในแดนมารทั้งหมดล้วนไม่มีความเป็นมนุษย์ ล้วนเป็น

* เฝ้ายาง เป็นตัวละครจากนิยายเรื่อง "แปดเทพธิดามังกรฟ้า" ของจินหยิง (กิมย้ง) เฝ้ายางเป็นประมุขพรรคกระยาจก เป็นจอมยุทธ์อันดับหนึ่ง สร้างชื่อเสียงให้กับพรรคกระยาจกอย่างมาก ภายหลังตกต่ำเกิดของเฝ้ายางที่เป็นบุตรของชาวซันหน่าแคว้นเหลียวถูกเปิดเผยขึ้น เหลียวกับซ่งท้าวศึกสงครามกัน เฝ้ายางถูกใส่ร้ายป้ายสีและขับออกจากสำนัก กลายเป็นศัตรูของคนที่อยู่ทรพ ต่อมาเฝ้ายางได้ห้ามศึกระหว่างเหลียวกับซ่งได้สำเร็จ แต่ก็ได้ล่วงเกินเบื้องสูงและจบชีวิตตัวเอง

ตัวประหลาดเลือดเย็น และยอมอยากจะให้อีกฝ่ายตายไปให้หมดสิ้น

แต่นางรู้เรื่องที่ผู้อื่นไม่รู้มากมาย

อย่างเช่นบิดาผู้ให้กำเนิดมู่หฺวาซุ่ยแม้จะเป็นมาร แต่จิตใจกลับดีงาม มีเมตตา ไม่เคยสังหารหรือทำร้ายคนของฝ่ายธรรมะแม้แต่ผู้เดียว และมุ่งมั่นที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างสำนักฝ่ายธรรมะกับแดนมารมาโดยตลอด

แต่สุดท้ายเขากลับตายด้วยน้ำมือของคนในสำนักฝ่ายธรรมะ

ยังมีมารดาผู้ให้กำเนิดมู่หฺวาซุ่ย นางเป็นคนจิตใจดีงาม ไม่เคยทำความผิดแม้เรื่องเดียว เพียงเพราะนางรักกับคนของแดนมารผู้หนึ่ง จึงต้องตายภายใต้กระบี่ของศิษย์พี่ของตน

คนเช่นนี้สองคนก็สมควรตายด้วยหรือ

ที่สำคัญที่สุดก็คือ...

เมื่อก่อนค่อยๆ หันหน้าไปมองมู่หฺวาซุ่ย

ความจริงแล้วศิษย์พี่ที่เป็นมาร และเปรียบกับมารในแดนมารเหล่านั้น แล้ว เขายังมีร่างมารสวรรค์ที่ลำดับชั้นสูงยิ่งกว่า

เมื่อใดที่สัญชาตญาณตามธรรมชาติของร่างมารสวรรค์ถูกปลุกเร้า ออกมาจนหมดสิ้น ภายใต้การกดขี่ด้วยสายโลหิต มารทั้งหมดก็จะยอมสยบให้กับเขาโดยไม่รู้ตัว

แต่ศิษย์พี่ เขาโหดเหี้ยมหรือ เขากะหายเลือดหรือ เห็นอยู่ว่าเขาเป็นคนดีเพียงนี้

หรือเพราะเขาเป็นร่างมารสวรรค์ จึงสมควรตายโดยไร้ที่กลบฝังเช่นนั้น หรือ

แต่ชาติกำเนิดของเขา ตัวเขาเองก็ไม่อาจเลือกได้

เมื่อก่อนในใจรู้สึกอึดอัดราวกับมีหินก้อนใหญ่ถ่วงอยู่ ช่วงเวลานั้น

ไม่ได้ใส่ใจมองถนน เหยียบถูกหินก้อนเล็กที่ด้านข้างแหลมคมก้อนหนึ่งเข้า
 รองเท้าที่นางสวมอยู่เป็นรองเท้าปักลาย พื้นรองเท้าไม่หนา เมื่อครู่
 นางก็ใจคอหงุดหงิด ไม่ได้กะน้ำหนักเท้าให้ดีจึงเหยียบเข้าไปเต็มแรง
 ผ่าเท้าจึงเจ็บแปลบขึ้นมา

อดที่จะร้องซี้ดออกมาเบาๆ ไม่ได้

มู่หว่าฮุยได้ยืนแล้วรีบถามนางว่าเป็นอะไร

เมื่ถึงเห็นแหว่งหวายในดวงตาของเขา ไม่รู้เพราะเหตุใดคล้ายรู้สึก
 จิตใจปลอดโปร่งขึ้นมาทันที

โลกใบนี้กว้างใหญ่ไพศาลมีเรื่องมากมายที่นางไม่อาจควบคุมและ
 ไม่อาจทำอะไรได้ แต่คนที่อยู่ตรงหน้าผู้้นคือคนที่นางตัดสินใจจะปกป้อง

เช่นนั้นไม่ว่าที่แท้แล้วเขาจะเป็นคนเช่นไร และไม่ว่าหนทางข้างหน้า
 จะยากลำบากเพียงใด นางก็จะเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ในความคิดของตน เดินไป
 ให้สุดทาง

36

เมื่ถึงอารมณ์ดีขึ้น แยมยิ้มสดใสให้มู่หว่าฮุย
 "ไม่มีอะไร เมื่อครู้เข้าเดินไม่ระวังเหยียบถูกหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งเข้า
 เท่านั้น"

มู่หว่าฮุยก็งี้เชือกี้สงสัย
 เชื่อว่านางเหยียบถูกหินเล็กๆ ก้อนหนึ่ง สงสัยว่านางไม่เป็นไรจริงหรือ
 รู้ว่าเพื่อจะไม่ให้เขาต้องเป็นห่วง ถึงอย่างไรนางก็ชอบบอกไม่เป็นไร
 ยังคงต้องตรวดดูด้วยตาตัวเอง เขาจึงจะวางใจได้
 แต่เวลานี้ยังอยู่ระหว่างเดินทาง ข้างหลังยังมีหลังซึ่งเหยากับคนอื่นๆ
 อีก ย่อมไม่สะดวกจะขอ

จึงเรียกเมื่ถึง "มานี้ ข้าแบกเจ้า"

ในเมื่อถูกก้อนหินที่มั่วเท้า ไม่รู้ว่าการบาดเจ็บของนางเป็นเช่นไร
 ย่อมไม่อาจให้นางเดินต่อไปอีก หากไม่เกิดถูกที่มั่วเท้า ขึ้นนางเดินต่อไปไม่มี

เมื่อย่างได้ยินแล้วตกใจ

นางไม่ได้ประจบเพียงนั้น!

หมู่หว่าฮุยมองนาง คิวเรียวยาวคู้้นั้นขยับเข้าหากันน้อยๆ เห็นชัดว่า

ขณะเดียวกันสีหน้าของเขาก็เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ และเห็นชัดว่า

เมื่ถึงหันไปมองสามคนที่อยู่ด้านหลังแวบหนึ่ง พวกเขาต่างหยุดฝีเท้า

แบกข้าต่อหน้าพวกเขา ศิษย์พี่ที่แท้จริงแล้วท่านยังต้องการความ

จึงกล่าวขึ้น "ศิษย์พี่ ข้าไม่เป็นไรจริงๆ ถ้าท่านไม่เชื่อ เช่นนั้นท่านก็ด

ด้วยตาตนเอง"

พูดจบก็จะก้มลงถอดรองเท้าถุงเท้า

อีกทั้งนางก็ไม่เชื่อว่ามู่หว่าฮุยจะให้นางเผยทำออกมาที่ตรงนี้

ไม่ผิดจากที่คิด นางเพ็งกล่าวจบก็ถูกมู่หว่าฮุยตำหนิขึ้นเบาๆ

"เหลวไหล!"

เม็งถึงลอบหัวเราะ

ฮ่า ศิษย์พี่เป็นคนหัวโบราณจริงๆ ทว่านี่ก็ตรงกับที่นางต้องการพอดี
จึงยึดตัวขึ้นตรง รอยยิ้มในดวงตาเจ้าเล่ห์ยิ่ง "ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่เป็นไร
แต่ศิษย์พี่ ท่านไม่เชื่อเองนี่นา ข้าจะให้ท่านดูด้วยตาตนเอง ท่านก็ไม่ดู ในเมื่อ
เป็นเช่นนี้เราก็รีบเดินทางกันต่อไปเถิด"

มู่หว่าฮุยพบว่าตนอัปจนปัญญาที่จะจัดการอะไรนางได้ จำต้อง
เห็นด้วยกับข้อเสนอของนางที่ให้เร่งเดินทางต่อ

ทว่าวันนี้ไม่ได้รออนมิตคำก็หาโรงเตี๊ยมที่จะพักแรมได้แล้ว

หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว มู่หว่าฮุยก็ไปหาเม็งถึง

เม็งถึงกำลังเล่นกับชิงหลวนอยู่ในห้อง คว่าลูกกวาดมาหนึ่งกำมือ
โยนไปที่ละเม็ด ไม่ก็ทีละหลายเม็ด จากนั้นให้ชิงหลวนบินไปรับ

ได้ยินเสียงเคาะประตู ชิงหลวนก็รีบกลายร่างเป็นกำไลหยกเข้าไป
สวมบนข้อมือเม็งถึง

เม็งถึงลุกขึ้นไปเปิดประตู เมื่อเห็นเป็นมู่หว่าฮุยก็ยิ้มพลางเรียกศิษย์พี่
คำหนึ่ง แล้วเปี่ยงตัวเชิญเขาเข้ามา

รู้ว่ามู่หว่าฮุยรักสะอาด ชุดน้ำชาของข้างนอกก็ไม่ชินที่จะใช้ จึงเอา
ชุดน้ำชาที่ปกติตนใช้ดื่มชาออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์โดยเฉพาะ

ชาวิเศษที่ชงด้วยน้ำวิเศษ แม้กลิ่นหอมของชาจะบางเบา แต่ได้กลิ่น
แล้วก็ทำให้จิตใจสบาย

รินน้ำชาวิเศษถ้วยหนึ่งสองมือประคองส่งให้ เม็งถึงแยมยิ้มเผยลักยิ้ม
งามดุจบุปผา

"ศิษย์พี่ เชิญดื่มชา"

มู่หว่าฮุยยื่นมือมารับไปกลับไม่ได้ดื่มทันที หากแต่วางลงที่ด้านข้าง

จากนั้นเขาก็บอกเมิ่งถึง "นั่งลง"

เมิ่งถึงลงนั่งตามคำสั่งก็ได้ยินมู่หวาสุยสั่งต่อ "ถอดรองเท้าถอดเท้าออก"

ตอนแรกเมิ่งถึงกังงัน ไม่รู้คำพูดนี้ของเขาหมายความว่าอย่างไร แต่ไม่นานนางก็เข้าใจแล้ว

ยังคงเป็นเพราะเรื่องก่อนหน้านี้นี่ที่นางถูกหินเล็กก้อนนั้นตีเต็มเท้า

เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นนางลืมไปแล้ว คิดไม่ถึงว่ามู่หวาสุยไม่เพียงยังจำได้จนปานนี้ กระทั่งยังตั้งใจมาดูที่ห้องนางอีกด้วย

ในอกรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่ง จึงบอก "ขอบคุณศิษย์พี่ที่เป็นห่วง แต่ข้าไม่เป็นไรจริงๆ หายเจ็บตั้งนานแล้ว"

มู่หวาสุยกลับไม่เชื่อ

เห็นนางไม่ยอมถอดรองเท้าถอดเท้าเองเสียที หลังจากคิวเรียวยาวขมวดน้อยๆ อยู่ครู่หนึ่ง เขาพลันลุกยืนขึ้นมา

รูปร่างของมู่หวาสุยเดิมที่สูงกว่าเมิ่งถึงหนึ่งช่วงศอกอยู่แล้ว ตอนนี้นางยืนขึ้นมา ส่วนเมิ่งถึงนั่งอยู่ เจ้ามืดแผ่คลุมลงมาทั้งตัว มีลักษณะกดดันอย่างมาก

ทว่าเมิ่งถึงไม่กลัวเขาแม้แต่น้อย ยังคงยิ้มแย้มถามเขา "ศิษย์พี่ ท่านจะทำอะไร"

มู่หวาสุยมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็นั่งคุกเข่าลงข้างหนึ่งที่เป็นเบื้องหน้านาง

"เท้าข้างใด" แม้คำพูดจะสั้นกะทัดรัดกลับเจือไปด้วยอานุภาพแข็งแกร่งที่ไม่อนุญาตให้ปฏิเสธ

นับว่าเมิ่งถึงมองออกแล้ว ถ้าไม่ให้มู่หวาสุยดูให้เห็นกับตาเกรงว่าอีกฝ่ายจะต้องเข้าใจว่าเท้าของนางถูกของมีคมอะไรบาด บาดแผลจะค่อยๆ

เนาเปื่อยไปทุกขณะ สุดท้ายก็ต้องตัดขาอะไรทำนองนั้น

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ให้เขาดูเถิด

ครั้นแล้วนางก็ตอบไปว่าเท้าขาวพรางกัมดัวลงจะถอดรองเท้าดูเท้า

ไม่คิดว่าการเคลื่อนไหวของมู่หว่าฮุยจะเร็วกว่านางมาก

นางเพิ่งพูดจบ มู่หว่าฮุยก็ยื่นมือมากุมข้อเท้าขาวของนางแล้ว

เมื่ถึงกระทั่งดินราก็ยังไม่ทันได้ดินร่น กลับถูกเขาดึงดูงเท้ารองเท้า

ออกไปอย่างรวดเร็ว

คราวนี้เมื่ถึงขบคิดเข้าใจแล้ว

ก็แค่ดูเท้าเท่านั้นก็กลัวอันใด หลังจากดูแล้วศิษย์ที่วางใจ นางก็หมด
เรื่องยุ่งยาก ทุกคนต่างสบายใจ

ครั้นแล้วหลังจากงงันเล็กน้อยในตอนแรก เมื่ถึงจึงเป็นฝ่ายยกเท้าขึ้น
เสียเลย ให้มู่หว่าฮุยดูอย่างผ่าเผย

"ศิษย์พี่ ท่านดู ข้าบอกแล้วว่าไม่เป็นไร"

เท้าทั้งสองของนางไม่พบแสงตะวันมานานปี ผิวพรรณที่อยู่ในร่มผ้า
ขาวผ่องดุจหิมะ นุ่มนวลดุจผ้าต่วน

ฝ่าเท้าไม่ใหญ่ นวลเนียนงดงามยิ่ง ข้อเท้าที่ถูกกุมอยู่ก็เล็กกระจุม
กระจิม

มู่หว่าฮุยหัวใจเต้นรัวแรง พลันรู้สึกหน้าแดงหูแดงขึ้นมา รีบสำรวจ
จิตใจ หลบตามองฝ่าเท้าของนางอย่างละเอียด แม้เมื่ถึงจะบอกอยู่ตลอดว่า
นางไม่เป็นไร หายเจ็บนานแล้ว แต่ได้ฝ่าเท้าขาวผ่องของนางยังคงมีรอยแดง
จางๆ อยู่จุดหนึ่ง

คิดว่านี่คงจะเป็นจุดที่นางถูกหินก้อนเล็กทิ่มฝ่าเท้าในช่วงก่อนหน้านี้นี้

คราวนี้มู่หว่าฮุยจึงได้วางใจลง

"ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว" เขาเงยหน้ามองเมิ่งถึง "สองวันนี้เดินให้เหนื่อยหน่อย
เมิ่งถึงคิด นางไม่ได้เปราะบางถึงเพียงนี้เสียหน่อย"

"ศิษย์พี่" นางมองมู่หว่าฮุยด้วยสีหน้าจริงจัง และพูดอย่างจริงจัง "ข้า
เป็นผู้บำเพ็ญเขียนในชั้นจินตันแล้ว ร่ายกายยิ่ง ต่อให้ต่อสู้กับผู้อื่นถูกแทง
สักดาบสักกระบี่ก็ไม่ใช่ไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเพียงเหยียบถูกหินเล็กๆ
ก้อนหนึ่งเท่านั้น ข้าไม่เป็นไรจริงๆ ท่านก็อย่าเป็นห่วงเลย หืม?"

นี่แทบจะเหมือนบิดาของนางแล้วจริงๆ นางโອออกมาแค่ทีเดียว
ก็กังวลไปครึ่งวัน ถามว่าจะไปตรวจที่โรงพยาบาลดูหรือไม่

เมิ่งถึงไม่เข้าใจอยู่เรื่องหนึ่ง มีแต่คนเป็นบิดามารดาที่ไม่อาจทนฟัง
บุตรของตนเอาสุขภาพความปลอดภัยของตนมาล้อเล่น

"เหลวไหล!" ใบหน้าหล่อเหลาของมู่หว่าฮุยขมขื่นเล็กน้อย บ่นว่านาง
"อยู่ดีๆ พูดเรื่องถูกดาบโดนกระบี่ไปไย"

ฟังดูเถิด ท่วงทำนองในการพูดยิ่งเหมือนผู้เป็นบิดากำลังตำหนิ
ตักเตือนบุตรของตน

ทว่าเมิ่งถึงก็ไม่เก็บมาใส่ใจ รีบยอมรับผิด

"ใช่...ใช่ ข้าพูดผิดไปแล้ว ศิษย์พี่ ท่านเป็นผู้ใหญ่ใจกว้างก็อย่าถือสาข้า
เลย"

อย่างไรเสียไม่ว่านางผิดหรือไม่ผิด เป็นฝ่ายยอมรับผิดไปก่อน
ยอมไม่ผิดแน่

หาไม่ถัดจากนี้เกรงว่าศิษย์พี่จะยังบ่นว่านางพิริพีไรต่อไป

มู่หว่าฮุยเห็นตอนพูดนางยิ้มแฉ่ง คำพูดยอมรับผิดพอเปิดปากก็พูด
ออกมา ไม่ได้ผ่านสมองแม้แต่บ่อย ก็รู้ว่าคำพูดที่เขาส่งนางไม่ได้ฟังเข้าหู
เลย

มองนางอยู่ครู่หนึ่ง สุดทำยาก็ได้แต่ทอดถอนใจอย่างอัปจนปัญญา
เมื่ถึงนิสัยเป็นอย่างไร เขาใช้ว่าไม่รู้

ช่างเถิด จะอย่างไรก็มีเขาอยู่ เขาย่อมต้องปกป้องนางทั่วทุกด้าน
จะไม่ให้นางได้รับบาดเจ็บแน่นอน

หลังจากพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมคืนหนึ่ง ทั้งกลุ่มก็ออกเดินทางต่อ

วันนี้พวกเขาเดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

เป็นช่วงโพล้เพล้ตะวันตกดิน นักที่อ่อนล้ากำลังบินกลับรังพอดี
บนกระเบื้องหลังคาสี่เหลี่ยมดำของทุกบ้านทุกเรือนมีควันจากการหุงหาอาหาร
ลอยอ้อยอิ่งเป็นเกลียวดูสงบและอบอุ่นยิ่ง

เร่งเดินทางมาตลอดทั้งวัน ดิงเล่เอ่เซวียนกับอวินซูเยวี่เหน็ดเหนื่อย
อ่อนล้าแล้ว เวลานี้เห็นหมู่บ้านแห่งนี้ ดิงเล่เอ่เซวียนก็เสนอให้หาบ้าน
ของชาวบ้านขอพักอาศัยค้างคืน

หมู่บ้านดูเหมาะด้วย ครั้นแล้วดิงเล่เอ่เซวียนกับอวินซูเยวี่ก็เที่ยวมองหา
แล้วคิดจะไปเคาะประตูบ้านที่ดูแล้วเห็นชัดว่าดีที่สุดในบ้าน

กลับคิดไม่ถึงว่าหมู่บ้านจะยังมีพวกนางสองคนไว้ ยังชี้มือไปทาง
ด้านตะวันออกสุดของหมู่บ้านบอก "ไปที่บ้านหลังนั้น"

ทุกคนมองตามมือของเขา แล้วก็พากันนั่งเงียบไปหมด

ถ้าบอกว่าบ้านที่ดิงเล่เอ่เซวียนกับอวินซูเยวี่เลือกเมื่อครู่เป็นกระเรียน
ในฝูงไก่* ของหมู่บ้าน เช่นนั้นบ้านที่หมู่บ้านชี้ไปก็เป็นไก่ในฝูงกระเรียนของ
หมู่บ้าน

ไม่มีกำแพงหรือลานเรือน เพียงล้อมรั้วไม้ไผ่ไว้

* กระเรียนในฝูงไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีบุคลิกและความสามารถโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่น

ส่วนห้องทั้งสาม ผนังก่อด้วยดินอัดก้อน หลังคามุงด้วยหญ้าคาขาว ดูแล้วรู้สึกเหมือนจะล้มแหลมล้มแหล่ น่าเป็นห่วงว่าถ้ามีลมพายุฝนพัดมาก็อาจพัดกระท่อมมุงหญ้าคาหลังนี้ให้พังลงหรือเปียกโชกไปหมด

นอกจากนี้ห้องไม้ก็ห้องนั้นจะพอให้พวกเขาหลายคนขอพักค้างคืนหรือ แม้ในใจเมืองดังจะมีข้อสงสัยในเรื่องนี้ แต่คำพูดของมู่หว่าฮุย นางจะต้องสนับสุน

ไม่อาจทำให้ความมีสง่างามเกรงขามของมู่หว่าฮุยในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักต้องเสื่อมเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่อยู่ต่อหน้าคนอื่น

ครั้นแล้วเมืองดังก็เอ่ยปากคล้อยตามขึ้นก่อน "ศิษย์พี่บอกไปขอพักค้างคืนที่บ้านหลังนั้น เช่นนั้นก็ไปขอพักค้างคืนที่บ้านหลังนั้น"

พูดพลางสาวทำเดินไปที่บ้านหลังนั้นทันที ใช้การกระทำมาสนับสุน คำพูดของมู่หว่าฮุย

เมื่อมาถึงหน้าบ้านหลังนั้น แม้จะมีเพียงรั้วไม้ไผ่เตี้ย ด้านหน้าก็มีเพียงประตูไม้ที่ดูประหลาดประหลาด โขงโกลีงสองบาน คล้ายเพียงผลึกก็พร้อมจะล้ม ไม่อาจขวางกันผู้ใดได้เลย แต่เมืองดังยังคงยกมือขึ้นเคาะประตูตามมารยาทอันควร จากนั้นก็ตะโกนเข้าไปข้างใน "มีผู้ใดอยู่หรือไม่"

ตอนที่นางร้องเรียก มู่หว่าฮุยก็เดินเข้าไปตามรั้วด้านนอก เมืองดังกับคนอื่น ๆ อาจสัมผัสไม่ได้ แต่เมื่อครู่ตอนยืนอยู่ปากทางเข้าหมู่บ้าน สายตาของเขาก็จับจ้องมาที่บ้านหลังนี้ทันที

เพราะเขาสัมผัสได้ถึงไอมาร

แม้ไอมารจะไม่รุนแรง กระทั่งพูดได้ว่าเบาบางยิ่ง แต่เขายังคงสัมผัสได้ตั้งแต่แรก...

พลันนึกถึงไอมารที่ปรากฏขึ้นหลายครั้งก่อนตอนเขาควบคุมตัวเอง
ไม่ได้ มุ่ยหาสุยจิตใจยากจะสงบลง

แต่เขาสมัครใจที่จะเชื่อว่าตนเพียงเกิดจิตมารขึ้นเท่านั้น ไม่ได้
มีสาเหตุอื่น

หลังจากเมิ่งถั่งร้องถามไปอีกครั้งว่ามีคนอยู่หรือไม่ ในที่สุดก็ได้ยิน
เสียงแอดดังขึ้นมาเบาๆ

ประตูบ้านเปิดออกแล้ว มีคนเดินออกมาจากข้างใน เป็นสตรีผู้หนึ่ง
เพราะท้องฟ้ามีดสลับลงมองเห็นหน้านางไม่ชัดเจน ไม่อาจคาดเดาถึง
อายุของนางได้

เพียงมองออกว่านางรูปร่างผอมบางยิ่ง ตอนเดินไม่เพียงไอตลอดเวลา
แม้แต่ร่างกายก็ออกจะโงนแง่น

"เป็นผู้ใดกัน"

นางหยุดอยู่ห่างจากหน้าประตูไม่ไกล เอ่ยปากถาม เสียงฟังดูแล้ว
ยังสาวอยู่มาก แต่กลับดูสิ้นไร้เรี่ยวแรง

เมิ่งถั่งได้ยินแล้ว เสียงพูดก็แผ่วเบาลงมาโดยไม่รู้ตัว

"รอบกว่นท่านแล้ว พวกเราเดินทางผ่านมา เห็นท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว
อยากจะขอพักค้างคืนที่บ้านท่านสักคืน ไม่ทราบท่านจะช่วยให้ความสะดวก
ได้หรือไม่"

สตรีผู้นั้นไม่ได้พูดอะไร เห็นชัดว่ากำลังลังเล

เมิ่งถั่งเห็นแล้ว รีบเอ่ยขึ้น "ท่านวางใจ พวกเราไม่ใช่คนเลว เพียง
อยากจะขอพักค้างคืนที่บ้านท่านสักคืนจริงๆ พรุ่งนี้เช้าพอฟ้าสว่างก็จะ
ออกเดินทางต่อ

ถ้าในบ้านท่านไม่มีห้องเหลือก็ไม่เป็นไร จัดให้เราพักที่ใดก็ได้

ห้องครัว ห้องเก็บของก็ได้ พวกเราเพียงขอให้มันที่บังลมบังฝนก็พอแล้ว

ส่วนเรื่องค่าที่พักท่านวางใจได้ หรือไม่ข้าจะมอบค่าห้องพักให้ท่าน
ตอนนี้เลย"

พูดพลางนางก็หยิบก้อนเงินก้อนเล็กออกมาจากแขวนเก็บทรัพย์
ของตน

แม้จะไม่ว่าเพราะเหตุใดมู่หว่าฮุยจึงขอพักค้างคืนในบ้านหลังนี้ แต่
เมิ่งถึงเชื่อว่าเขาย่อมต้องมีเหตุผล

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ!

เมิ่งถึงเดิมก็ปากหวานอยู่แล้ว เวลานี้ยังขอร้องด้วยคำพูดน่าฟัง ทั้งยัง
รับรองด้วยคำพูดนุ่มนวล ใครยังจะต้านทานได้ไหว

ในที่สุดสตรีผู้นั้นก็ขยับตัวแล้วก้าวข้าม มาที่ด้านหน้า

รอนางดึงดาลประตู เปิดประตูไม้ทั้งสองบานออก เมิ่งถึงสองมือ
ก็รีบยื่นก้อนเงินก้อนเล็กส่งให้

สตรีผู้นั้นกลับโบกมือไม่รับ

"แค่ขอพักค้างคืนเพียงคืนเดียว เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นไยต้องให้เงิน
แม่นางเกรงใจเกินไปแล้ว"

กุมมือขึ้นมาที่ริมฝีปาก หลังจากให้ออกมาสองค่านางก็เบี่ยงตัว
เปิดทาง เชิญพวกเขาเข้าไป

แม้เมื่อครู่มู่หว่าฮุยตรวจดูทุกแห่งในบ้านจากนอกรั้วไปแล้วรอบหนึ่ง
ก็ไม่เห็นมีสิ่งใดผิดปกติ แต่เขายังคงหวังว่าจะมีจุดที่ตนมองตกหล่นไป
ครั้นแล้วเขาจึงเดินเข้ามาในบ้านเป็นคนแรก

ตอนเดินผ่านข้างกายสตรีผู้นั้น เขาเอียงหน้าไปเล็กน้อย

สายตาของทั้งสองมองสบกันเข้าพอดี มู่หว่าฮุยแววดาสงบนิ่ง

ดูห้วงน้ำลึก สตรีผู้นั้นก็มองตอบอย่างสงบนิ่ง

นางพลันคลี่ม้วนอินไนให้มูหว่าฮุย

มูหว่าฮุยถอนสายตากลับ ผงกศีรษะน้อยๆ ให้นาง "ขอบคุณมาก"

แล้วจึงสาวเท้าเดินไปข้างหน้าต่อ

หลังชิงเหยาเข้ามาเป็นคนที่สอง

ติงเล่อเซวียนดูเหมือนออกจะรังเกียจบ้านนี้ที่โกโรโกโสเกินไป อิดเอื้อน
อยู่นอกบ้านพักหนึ่งแล้วจึงคล่องแขนเดินเข้ามาพร้อมกับอว้นฮูเอวี่

ส่วนเมิ่งถึงเห็นสตรีผู้นั้นตอนเดินเท้าดูลอยๆ ร่างส่ายโอนเอน จึง
เดินเข้าไปเป็นฝ่ายเอ่ยถามขึ้น "ให้ข้าช่วยพยุงท่าน"

เมื่อเข้ามาใกล้จึงพบว่าสตรีผู้นี้ยังสาวอยู่มาก

อายุไม่ถึงสามสิบ คิ้วทั้งสองขนคิ้วดำเล็กละเอียด ปลายจมูกสั้นน้อยๆ
ริมฝีปากได้รูป

คิดว่าแต่ก่อนนางก็เป็นหญิงงามผู้หนึ่ง แต่เสียเวลาอันผิวหน้าเหลือง
ดูเขยิบไซ้ เบ้าตาเว้าลึก ริมฝีปากซีดขาวน่าจะมีโรคร้ายรุมเร้ากาย

สตรีผู้นั้นเดิมก็รู้สึกที่ศีรษะหนักเท่าเบา เดินได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องหอบ
พักหนึ่ง ได้ยินเมิ่งถึงกล่าวเช่นนั้น นางจึงเลื่อยชู้วขณะ สูดทำยก็ยืมน้อยๆ
พยักหน้าให้อีกฝ่าย "เช่นนั้นก็รับกวนแม่นางแล้ว"

เมิ่งถึงเดิมก็ตีสันทักกับคนเก่ง สตรีผู้นี้ดูเป็นคนจิตใจดีไม่มีเล่ห์เหลี่ยม
ครั้นแล้วยังเดินไปไม่ถึงตัวบ้าน เมิ่งถึงก็รู้ว่านางสกุลซ่ง ชื่อซิงเสวี่

บิดามารดาถึงแก่กรรมไปนานแล้ว ไม่มีพี่น้อง มีเพียงนางคนเดียว
นางแต่งงานมีสามี หาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นหม่อ วันนั้นสามขึ้นเขาไปขุดหา
สมุนไพร จนถึงตอนนี้ยังไม่กลับมา นางรู้สึกเป็นห่วงมาก

หลังจากเข้ามาในบ้าน เมิ่งถึงก็เห็นตรงมุมบ้านมีสมุนไพรที่ยัง

ตากไม้แห้งวางอยู่ บนผนังก็มีสมุนไพรที่ปรุงเสร็จแล้วห้อยแขวนอยู่ บนโต๊ะยาวก็มีขวดกระเบื้องสีขาววางอยู่หลายใบ คิดว่าข้างในคงใส่พวกยาสมุนไพรหรือยาลูกกลอนที่หลอมเสร็จแล้ว

แม้แต่ในห้องก็เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของยา

"บ้านโกโรโกโส ดันรับทุกท่านได้ไม่ดีแล้ว"

ซึ่งซึ่งเสวียยิ้มอย่างขอขอย จากนั้นก็จะไปยกม้านั่งยาวสองตัวที่อยู่ตรงมุมห้องมาให้พวกเขาที่นั่ง

ในบ้านมีเก้าอี้เพียงสองตัว เห็นชัดว่าไม่พอให้พวกเขาห้าคนนั่ง

"พี่ซึ่ง ท่านนั่งเถิด มาซ้ายเอง"

เมื่ถึงเรียกนางอย่างสนิทสนม มือเท้าวิ่งวุ่นไปยกม้านั่งยาวมาวางให้ติดเลื้อยเขยิบลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งอย่างไม่สนใจผู้ใดตั้งแต่แรกแล้ว ส่วนอ้วนชูเยวีย นางมองเก้าอี้กับม้านั่งยาวอย่างลังเล สุดท้ายก็ไม่ได้นั่งลง

เมื่ถึงมองดูอยู่เงียบๆ รู้สึกว่าความจริงแล้วนางรังเกียจว่าสกปรก ดังนั้นจึงไม่ได้นั่งลงไป

ซึ่งซึ่งเสวียเห็นชัดว่าก็มองออก ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มขอขอย

"สามีของข้าระย่นี้ออกเข้ากลับคำ ขึ้นเขาไปขุดหาสมุนไพร ไม่มีเวลาเก็บกวาดบ้าน ข้าเองก็ล้มป่วยมานานไม่มีเรี่ยวแรงจะเก็บกวาด ในบ้านสกปรกรกรุงรังทำให้ทุกท่านเสียสยตาแล้ว"

"พี่ซึ่งดูท่านพูดเข้า ในบ้านของท่านสะอาดเรียบร้อยเพียงนี้ ท่านยังบอกสกปรกรกรุงรัง ถ้าเห็นเรือนที่ข้าอยู่ คงต้องบอกที่ข้าอยู่คือคอกสุนัขกระมังต่อไปท่านอย่าได้พูดเช่นนั้นอีก หาไม่ก็เท่ากับตบหน้าข้าแล้ว"

คำพูดของเมื่ถึงยั่วเย้าจนซึ่งซึ่งเสวียหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ หลังจากนั้นก็ไออีกพักหนึ่ง ไอจนสองแก้มแดงระเรื่อ หัวไหลทั้งสอง

สิ้นไหวไม่หยุด

เมื่ถึงจะไประรินน้ำให้นางดื่ม

หมู่หาสุขเฝ้าความคิดนางได้ ยกกาขึ้นรินน้ำถ้วยหนึ่งยื่นส่งให้นาง
เมื่ถึงรับมา สองมือประคองส่งให้ชิ่งชิงเสวีย "พี่ชิ่ง ท่านดื่มน้ำศักดิ์"
ชิ่งชิงเสวียกล่าวขอบคุณ ยื่นมือมารับถ้วยน้ำค่อยๆ ดื่มไปสองคำ
ภายใต้แสงตะเกียงน้ำมันที่เบาบาง สองมือของนางแม้จะผ่ายผอม
แต่ผิวพรรณขาวดุจหิมะ เส้นโลหิตสีเขียวใต้ผิวหนังมองเห็นได้อย่างชัดเจน
ชิ่งชิงเสวียวางถ้วยน้ำลง ส่งยิ้มน้อยๆ ให้เมื่ถึงกับหมู่หาสุข

"พวกท่านน่าจะยังไม่ได้อินอาหารเย็นกระมัง ถ้าพวกท่านไม่รังเกียจ
ในครัวยังมีอาหารง่าย ๆ อยู่บ้าง ข้าจะไปทำแล้วยกมา"

ด้วยร่างกายเช่นนี้ของนาง เมื่ถึงไหนเลยจะกล้าให้นางไปทำอาหาร
แต่ถ้าจะบอกนางว่าพวกตนกินอาหารมาแล้วก็เห็นชัดว่าโกหก
จึงรีบบอก "พี่ชิ่ง ท่านไม่ต้องวุ่นวายแล้ว นั่งลงพักผ่อน"

เห็นชิ่งชิงเสวียยังคงยืนกราน นางจึงบอก "หาไม่ท่านบอกข้าว่า
ห้องครัวอยู่ที่ใด ข้าก็หุงข้าวทำอาหารได้ ถ้าท่านไม่กลัวข้าเฝ้าห้องครัว
บ้านท่าน ท่านก็ให้ข้าไปทำอาหารเป็นอย่างไร"

พูดจนชิ่งชิงเสวียหัวเราะออกมา และชี้ที่ตั้งของห้องครัวให้นาง
เป็นห้องมุงหญ้าคาเล็กๆ ที่อยู่ด้านซ้ายมือของบ้านห้องนั้น
เมื่ถึงจึงเดินไปที่นั่น

นึกถึงว่าสามีของชิ่งชิงเสวียยังไม่กลับมา ด้วยสุขภาพร่างกายของนาง
คงยากจะหุงหาอาหารเองได้ คิดว่าคงยังไม่ได้อินอาหารเย็นเช่นกัน
เช่นนั้นก็ดื่มจึกให้นางสักหม้อแล้วกัน คนป่วยกินจึกดีที่สุด
เมื่ถึงก็ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงรู้สึกถูกชะตากับชิ่งชิงเสวียตั้งแต่แรกเจอ

และไม่อาจทนเห็นนางมีโรคร้ายรุมเร้าร่างกาย คิดไปคิดมาก็หิบบานจุกั่วออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์ผลหนึ่ง

นางจำได้แต่ก่อนในชั้นเรียนวิชาหลอมโอสถ ผู้อาวุโสแห่งยอดเขาซางอู่เคยบอกของล้ำค่าหายากในแดนบำเพ็ญเซียนล้วนมีปราณวิเศษแฝงอยู่ กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญเซียนกินแล้วก็สามารถเพิ่มพูนปราณวิเศษกล่าวสำหรับผู้ปลูกชนในดินแดนเบื้องล่าง แม้จะไม่สามารถทำให้เนื้อออกจากกระดูก ชุบชีวิตคนตายได้ แต่ก็สามารถยืดอายุและรักษาโรคได้ทุกชนิดแน่นอน

นี่ก็คือสาเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่และขุนนางที่เรืองอำนาจในแดนมนุษย์จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะได้มาซึ่งของล้ำค่าหายากในแดนบำเพ็ญเซียน

ส่วนหานจุกั่วนี้ศิษย์พี่เคยบอกว่าเป็นผลไม้วิเศษที่ล้ำค่ายิ่ง ภายในมีปราณวิเศษแฝงอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์และบริสุทธิ์มาก ถ้าให้ซึ่งซึ่งเสวยกินลงไปสักผล เช่นนั้นอาการป่วยของนางไซ้จะหายดีหรือไม่

อย่างไรเสียตอนนี้ในแหวนเก็บทรัพย์ของนางยังเหลือหานจุกั่วอีกสิบกว่าผล ในเรือนของนางยังมีต้นหานจุกั่วอีกสองต้น ต่อไปยังติดผลได้อีก แบ่งให้ซึ่งซึ่งเสวยผลหนึ่งไม่นับเป็นอะไร

จะเอาหานจุกั่วไปใส่ลงในโถงที่กำลังต้มอยู่ ประเดี๋ยวให้นางกินโถงนี้ลงไปคงไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ในเวลานี้เองจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนพูดขึ้นมาจากหน้าประตู "เจ้ากำลังทำอะไร"

37

เมิ่งถึงแม้จะบอกว่าไม่ได้กำลังทำเรื่องไม่ดี แต่จะอย่างไรก็เป็นการทำเรื่องลับหลังผู้อื่น ในใจหลักเลียงไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

จู่ๆ ได้ยินคนถามว่านางกำลังทำอะไร นางจึงสะดุ้งตกใจ รีบเอานางจูกั๋วผลนั้นกำไว้ในมือ จากนั้นจึงหันหน้าไป แล้วก็เห็นมู่หว่าซุ่ยยืนอยู่หน้าประตู

"ศิษย์พี่เอ๋ย ท่านเกือบทำให้ข้าตกใจตายแล้ว!"

เมิ่งถึงยกมือขึ้นตบๆ หน้าอก ปลอบขวัญหัวใจดวงน้อยที่ได้รับ ความตื่นตระหนกของตน

มู่หว่าซุ่ยได้สาวเท้าก้าวเข้ามาในห้องครัวแล้วเอ่ย "เมื่อครูเจ้าจะเอาของสิ่งใดใส่ลงไปโน้จ๊ก"

กับมู่หว่าซุ่ย เมิ่งถึงไม่มีเรื่องปิดบังแม้แต่หน่อย แต่เรื่องที่ในแวนเก็บทรัพย์ของนางมีหานจูกั๋ว พวกหลังชิงเหยา อวินซุ่ยเยี่ย และดิงเล่อเซวียน

ต่างยังไม่รู้

เมื่ถึงก็ไม่อยากให้พวกเขารู้ ด้วยนิสัยเช่นตึงเล่อเซวียน ถ้ารู้ว่านางมีของสิ่งนี้จะต้องไว้วางใจให้แบ่งให้นางสักหลายผล

จึงตั้งชายแขนเสื้อมู่หว่าฮุย ตึงตัวเขาเข้ามาใกล้ จากนั้นก็บอกเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"ข้าเห็นพี่ช่งท่านนั้นเป็นคนดีคนหนึ่ง ไม่อาจทนเห็นนางถูกโรคร้ายรุมเร้า จนมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ไม่นาน จึงคิดจะเอาห่านจุกั่วใส่ลงไปในเจ็กผลหนึ่ง ประเดี๋ยวให้นางกินเจ็กนี้ลงไป โรคของนางก็อาจจะหายได้กระมัง"

ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันมาก ใกล้จนมู่หว่าฮุยได้กลิ่นหอมของอิสตรีบางเบาจากร่างของนาง

อดไม่ได้ที่จะรู้สึกฟุ้งซ่านขึ้นมา

หลังจากสงบจิตใจของตนลงแล้ว เขาจึงบอก "เรื่องนี้ทำไม่ได้"

"เพราะเหตุใดจึงไม่ได้"

เมื่ถึงแยกหน้ามองเขา ภายใตแสงเลือนรางจากตะเกียงน้ำมัน ดวงตาคู่หนึ่งเปล่งประกายแวววาวสุกสกาวดุจมีดวงดาวระยิบระยับอยู่ภายใน

จิตใจที่เพิ่งสงบลงไปพลันวูบวาบขึ้นลงอีกครั้ง มู่หว่าฮุยไม่กล้ามองนางเบนสายตาไปมองหมอกยามเย็นมีดครีมนี้นอกประตู

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าฮูหยินช่งผู้นี้เป็นคนดี คนดีคนเลวถ้าเพียงอาศัยดวงตาทั้งสองก็มองออก เช่นนั้นโลกนี้โยมิใช่สงบสุขไร้เรื่องราว ไม่มีสิ่งสกปรกโสมมอีกต่อไป"

ตามเหตุผลแล้วเป็นเช่นนั้นไม่ผิด แต่ว่า...

"ศิษย์พี่ พี่ช่งท่านนี้คงไม่ใช่คนเลวกระมัง"

หาไม่โยมิใช่บ่งบอกว่านางมองคนไม่เป็น นั่นก็ทำให้คนหน้าม่อ

คอยเกินไปแล้ว

"ข้าก็ยังไม่รู้" มู่หว่าฮุยสันตึระะ แต่ก็บอกนางไปตามตรง "ที่นี่มีไอมาร"
เม็งถึงมองเขาอย่างตื่นตะลึง แต่นางเชื่อมั่นในการวินิจฉัยของมู่หว่าฮุย
ถ้าบอกว่าโลกนี้มีคนอยู่เพียงคนเดียวที่เม็งถึงเชื่อถือ คนผู้นั้นต้องเป็น
มู่หว่าฮุยแน่นอน

"ได้" นางรีบพยักหน้าอย่างหนักแน่นไม่หวั่นไหว "ข้าล้วนฟังศิษย์พี่"
มูมปากมู่หว่าฮุยหยักไค้งขึ้น ในใจอ่อนนุ่มดุจสายน้ำ
ไม่ว่าที่ไหนเวลาใด หรืออยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นใด เม็งถึงก็เชื่อถือ
ไว้วางใจเขาสุดหัวใจเช่นนี้เสมอ

เขาชอบความรู้สึกที่มีคนเชื่อถือไว้วางใจเขาสุดหัวใจเช่นนี้
สิ่งนี้ทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้มีเพียงตัวคนเดียวในโลกนี้อีกแล้ว ที่แท้
ยังมีคนต้องการเขาอยู่

ยกมือขึ้นลูบตึระะเม็งถึงเบาๆ เขายิ้มพลางพูดเบาๆ "หุงข้าวเถิด"
เม็งถึงอึ้งคำหนึ่ง แล้วตม้ใจึกทำกับข้าวต่อ
ห้องมุงหญ่คาห้องนี้ทั้งเตี้ยแคบและเล็ก สองวันก่อนน่าจะมี
ฝนตกลงมา หญ้าคาที่มุงอยู่บนหลังคายังขึ้นอยู่ ดังนั้นถึงจะมีปล่องไฟ แต่
ควันก็ไม่สามารถออกไปได้ทั้งหมด

ครั้นแล้วห้องมุงหญ่คาเล็กๆ ห้องนี้ เวลานั้นไม่พูดถึงว่ามีควันหนาที่บ
ยังมีไอมอกลอยวนเป็นเกลียวอีกด้วย ถูกรมด้วยควันเหล่านี้ คนก็ยากที่จะ
ไม่ไ้อได้

หลังจากเม็งถึงไ้อแล้ว มู่หว่าฮุยก็ไ้อ จากนั้นก็เป็นทั้งสองไ้อออกมา
พร้อมกัน

หลังจากไ้อเสร็จเม็งถึงมองมู่หว่าฮุยก็อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้

"ศิษย์พี่ ครั้งแรกที่ข้าเห็นท่านก็รู้สึกว่เหตุใดโลกนี้จึงมีบุรุษที่หล่อเหลา
สุภาพอ่อนน้อมเช่นนี้ ตอนนั้นท่านทำให้ข้ารู้สึกว่ท่านเป็นเซียนผู้เย็นชา
บนสรวงสวรรค์ที่ไม่กินอาหารในโลกมนุษย์ แต่ดูท่านในตอนี้"

สายตาทอดขึ้นลงมองประเมนุ่หว่าสุยที่ยืนอยู่ข้างกายนาง รอยยิ้ม
ในดวงตาคมถึงถึงเจ้าเล่ห์

"เขียนลงมาแด่นมนุษย์แล้ว และเริ่มแต่ต้องอาหารทางโลกแล้ว"

"เจ้านับวันยิ่งขวัญล้ำขึ้นทุกที" มุ่หว่าสุยยิ้ม นิ้วมือเรียวยาวงอขึ้น
ตีดไปที่ศีรษะเม้งถึงเบาๆ ทีหนึ่ง "ถึงกับกล้ำล่อศิษย์พี่"

ในใจกลับกำลังคิด เป็นเซียนมีอะไรดี บนสรวงสวรรค์เจียบเหงาปานนั้น
เขาไม่เอยากเป็นเซียน

แหวตามองเม้งถึงอย่างอ่อนโยน มองนางยกมือขึ้นกุมศีรษะ
ตรงจุดที่เพิ่งถูกเขาตีดไป ทำท่าทำทางบอกขำเจิบมาก ศิษย์พี่เหตุใดท่านจึง
ใจร้ายลงมือกับข้าหนักเพียงนี้ รอยยิ้มในดวงตาของมุ่หว่าสุยยิ่งกว้างขึ้น

ยังคงอยู่กับนางตีกว่ แม้จะอยู่บนโลกธรรมดา แต่ก็อบอุ่นดั่งมาทำให้
คนลุ่มหลงอยู่ภายใน

ตม้ใจกับทำอาหารเสร็จแล้ว เม้งถึงก็หาถาดใบหนึ่งมาใส่ยกออกไป
ที่ห้องตรงกลางบ้าน

ในห้องตรงกลางบ้าน ซึ่งชิงเสวียกำลังพุดคุยเบาๆ อยู่กับดิงเล่อเซวียน
และอวินชูเยวีย

ก็ไม่รู้เพราะเหตุใดนับแต่ได้เห็นมุ่หว่าสุยแวบแรก นางก็รู้สึกว่
ตนถูกเขากดดันจนหายใจไม่ออก

ถึงเขาจะเพียงเหลือบมองนางด้วยแหวตาเฉยเมยแวบเดียว นาง

ก็อดไม่ได้ที่จะจิตใจหวาดผวาสั่นสะท้าน

ในใจรู้ดีคนผู้นี้มีอำนาจกดขี่คุกคามอย่างมาก จึงอยากรู้ว่าที่แท้แล้ว เขามีความเป็นมาเช่นไร

แต่นางก็รู้ คิดจะหลอกลวงจากปากของมู่หว่าฮุยเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้แต่แม่นางน้อยที่ชื่อเมิ่งถึงผู้นั้น ภายนอกอาจดูว่าเรียวผุดเก่ง แต่ความจริงแล้วฉลาดเฉียบแหลมยิ่ง เก่งกว่าคิดจะหลอกลวงยิ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก

ดีที่นางรู้ว่าเมิ่งถึงจิตใจดี และมองออกว่ามู่หว่าฮุยปฏิบัติต่อเมิ่งถึงต่างจากคนอื่น จึงเจตนาบอกจะไปหุงหาอาหารที่ห้องครัวมาต้อนรับพวกเขา

ไม่ผิดจากที่คิด เมิ่งถึงไปห้องครัวแล้ว ไม่นานมู่หว่าฮุยก็ตามไปด้วย คนที่ฉลาดที่สุดสองคนออกไปแล้ว ส่วนสามคนที่เหลืออยู่นี้...

ซ่งชิงเสวี่เริ่มหลอกลวง

ร่างกายของนางเดิมก็เจ็บป่วยอ่อนแอทั้งจิตใจพุทด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา สามคนนี้ต่างไม่ได้ระแวงระวังนางมากนัก

ชายหนุ่มที่ชื่อหลิงชิงเหยาผู้นั้นเฉยเมยยิ่ง เอาแต่หันหน้ามองออกไปนอกประตูด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึกตลอดเวลา ทว่าไม่เป็นไร ไม่จำเป็นต้องให้เขาเป็นคนพูด

แม่นางที่ชื่อติงเล่อเชวี่ยนเป็นคนโอหังอวดดี โฉมเซลาดูจ้าว แม่นางที่ชื่ออวี่นซุ่ยวี่ผู้นั้นพอเห็นก็รู้ว่าผ่านโลกมาน้อย ใส่ชื่อไร้เดียงสา นี่ก็คือสองจุดที่จะบุกทะลวงได้ดี

ครั้นแล้วหลังจากสอบถามดู ซ่งชิงเสวี่ก็รู้พวกเขาห้าคนเป็นศิษย์สำนักหมิงหว่า ครั้นนี้ลงจากเขามาเพื่อฝึกฝนหาประสบการณ์

ที่แท้ก็เป็นศิษย์ของสำนักใหญ่ฝ่ายธรรมะ

คิดว่าพลังวัตรของมูหฺวาสุยคงจะสูงมาก หาไม่คงไม่ถึงกับมองนางด้วย
แววตาเฉยเมยแวบเดียวก็ทำให้นางรู้สึกราวกับมีหนามปักอยู่บนแผ่นหลัง

"กินข้าวกันเถอะ" เมื่ถึงสองมือประคองถาดเดินเข้ามา

เอาถาดวางลงบนโต๊ะ นางตักโจ๊กซามหนึ่งสองมือประคองส่งให้
ซ่งชิงเสวี่

"พี่ซ่ง ข้าก็ไม่ทราบที่ท่านชอบกินอะไร จึงตักโจ๊กมาให้ท่าน ท่าน
อย่าได้รังเกียจเลย"

เมื่อเผชิญหน้ากับใบหน้ายิ้มแย้มของเมื่ถึง ซ่งชิงเสวี่ก็อดอึ้งตะลึง
ไม่ได้

แม่นางผู้นี้เป็นหญิงสาวที่จิตใจดีงามยิ่งอย่างแท้จริง

"ขอบคุณมาก" ซ่งชิงเสวี่ยยิ้มน้อยๆ กล่าวขอบคุณด้วยน้ำเสียงจริงใจ

"ไม่ต้องขอบคุณ...ไม่ต้องขอบคุณ"

เมื่ถึงมือไม้คล่องแคล่วยกกับข้าวในถาดออกมาวางบนโต๊ะ "ข้าวเอ๋ย
กับข้าวเอ๋ย ฟืนไฟทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็นของบ้านท่าน ข้าเพียงเอาพวกมัน
ใส่ลงไปหม้อ ยัดเข้าไปในเตาเท่านั้น พุดไปแล้วยังเป็นพวกเราที่อาศัย
ใบอนุญาตของท่าน"

ความจริงในแว่นกบทัพพีของนางยังมีวัตถุบิในการทำอาหารอยู่อีก
อีกมาก ทว่านางไม่กล้าหยิบออกมา หาไม่ผู้อื่นถามนางว่าเอามาจากที่ใด
นางจะตอบอย่างไร

อย่างไรเสียอาหารเย็นกินโจ๊ก กินเครื่องเคียงจานเล็กก็บำรุงกระเพาะ
ดียิ่ง

ในระหว่างที่กำลังยุ่งวุ่นวายอยู่นี้ มูหฺวาสุยเห็นบนเส้นผมของนาง
ไม่รู้มีเศษใบไม้แห้งจากฟืนมาติดอยู่ตั้งแต่เมื่อใด

แสงสว่างจากตะเกียงน้ำมันในห้องครัวสลัวเลือนราง หมอกควันก็มาก เศษใบไม้ก็เล็ก ดังนั้นก่อนหน้านั้นหมู่หว่าฮุยจึงไม่ได้สังเกตเห็น ตอนนั้นเห็นแล้ว จึงเดินมาข้างกายเมื่งถึง ยกมือขึ้นหยิบเศษใบไม้

ซึ่งซึ่งเสวียอยู่ที่ด้านข้างพอดี เห็นข้อมือของเข่าที่โผล่ออกมา ตอนยกมือ ข้างกระดูกข้อมือที่บิดไปนอกออกมามีไผ่สีแดงสดดุจโลหิตเม็ดเล็ก อยู่เม็ดหนึ่ง

ในใจตื่นตระหนก นางเงยหน้าขึ้นมองหมู่หว่าฮุยแวบหนึ่ง

หวังว่าหมู่หว่าฮุยจะเห็นเข้า นางจึงรีบกำหน้าหลุบตาแสวงทำเป็น ตั้งอกตั้งใจกินโจ๊ก

เมื่งถึงรู้ถึงนิสัยเจ้าระเบียบบวกกับรักสะอาดของหมู่หว่าฮุยดี เคยชินแล้ว กับเรื่องนี้อีกฝ่ายมักช่วยหยิบสิ่งที่ติดอยู่บนเสื้อผ้า ติดอยู่บนเส้นผมออก ให้นางอยู่เสมอ

ยิ้มพลางบอกขอบคุณศิษย์พี่ แล้วนางก็เริ่มยุ่งกับเรื่องที่ต้องทำต่อไป

สิ่งสำคัญก็คืออยากจะได้ให้ซึ่งซึ่งเสวียเห็นว่าพวกนางอยู่ร่วมกัน อย่างปรองดอง ซึ่งซึ่งเสวียจะได้ไม่ระแวงพวกนาง ด้วยเหตุนี้เมื่งถึงจึงใจ เรียกติงเล่อเซวียน อวิ้นฮุยเสวีย และหลิงชิงเหยาพากินข้าว แต่พวกเขาสามคน ต่างนั่งเฉยไม่ขยับ

อวิ้นฮุยเยี่ยมองโต๊ะตัวนั้นที่มีร่องแตก ถาดที่สีถลอก อีกทั้ง ซามกระบี่เบี่ยงหยาบที่ใส่โจ๊กกับกับข้าว ลังเลอยู่ชั่วขณะสุดท้ายก็พูดขึ้น เบาๆ ว่าตนไม่หิว ไม่ต้องกินข้าว

ท่าที่รังเกียจของนางยังจัดว่าค่อนข้างอ้อมค้อม ทว่าท่าที่รังเกียจของ ติงเล่อเซวียนกลับแว่นนอยบนใบหน้าอย่างชัดเจน

"โจ๊กใสกับเครื่องเคียง ไม่มีน้ำมันแม้แต่หยดน้อย คุณแล้วก็สิ้นล่ำปาก ข้า

ยังคงไม่กินดีกว่า"

เม็งถึงโมโหเสียจนหน้าแดง

ข้าอุตส่าห์ทำอาหารยกมาให้ถึงที่ เจ้ายังจะติโน่นตี่นี้อีกหรือ ทั้งยังพูด
ต่อหน้าเจ้าของบ้าน เจ้าหมายความว่าอย่างไร

จึงหันหน้าไปชี้แจงกับซ่งซิงเสียก่อน "พี่ซ่ง ท่านอย่าได้คิดมาก ข้ากับ
ศิษย์น้องตึงผู้นี้หลายวันก่อนทะเลาะกันค่อนข้างใหญ่โต นางยังโกรธข้าอยู่"

จากนั้นนางกำลังคิดว่าตึงเล่อเซวียน อยากกินอะไรก็ไปทำเอง ข้า
ไม่จำเป็นต้องปรนนิบัติรับใช้เจ้า

หมู่หวาสุขพลันวางตะเกียบไม่ในมือลง พุดกับตึงเล่อเซวียนด้วย
น้ำเสียงเฉยเมย "ในเมื่อเจ้าไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน ไยต้องพุดมาก"

พอศิษย์พี่เอ่ยปาก ทุกอย่างก็เรียบร้อย

เม็งถึงดีใจจนลอบยกนิ้วหัวแม่มือให้หมู่หวาสุขอยู่ในใจ ตึงเล่อเซวียน
ถูกหมู่หวาสุขว่าจกในใจหวาดผว สีสหน้าหวาดหวั่น

อานุภาพความน่าเกรงขามของศิษย์พี่ใหญ่ยังคงนำหวั่นเกรง

แต่นางยังคงพยายามจะแก้ต่างให้ตนเอง

"ไม่ใช่ข้าไม่อยากกิน และไม่ใช่ว่ารังเกียจ แต่เพราะ...เพราะเมื่อก่อน
ศิษย์พี่หลังเคยบอก กินอาหารไม่สะอาดในแดนมนุษย์เหล่านี้แล้วไม่เป็นผลดี
ต่อการฝึกฝน ดังนั้นข้า...ข้าจึงไม่กิน" พุดมาถึงตรงนั้นนางก็มองไปทาง
หลังซิงเหยา "ข้าพุดไม่ได้ดะมั่ง ศิษย์พี่หลัง"

ขอเพียงศิษย์พี่หลังพยักหน้าเห็นพ้อง ศิษย์พี่ใหญ่ยอมไม่ตำหนินาง
อีกแน่ ต่อให้จะตำหนิก็ต้องตำหนิศิษย์พี่หลังก่อน

หลังซิงเหยาจู้ ถูกระบุชื่อก็หันมามองนางแวบหนึ่งไม่ได้พุดอะไร

จากนั้นภายใต้สายตาที่จ้องมองมาของตึงเล่อเซวียน เขาก็ลุกขึ้น

เดินเข้ามานั่งลงที่ข้างโต๊ะ ยื่นมือไปตักโจ๊กให้ตนเองสามหนึ่ง ก้มหน้าลงกิน
 ดิ๊งเล่อเซวียนนัยน์ตาที่มึนทึบแล้ว เมื่งถึงกลับเกือบจะหัวเราะพริต
 ออกมา ก้มหน้าลงไป หัวไหล่ทั้งสองสั่นไหวไม่หยุด
 มู่หว่าฮุยเหลือบหางตามาเห็นเข้า จึงยกมือขึ้นตบศีรษะนางเบาๆ
 "กินข้าวดีๆ"

ในเวลาเดียวกันเขาก็มองซิงเสวี่ด้วยแววตาเฉยเมย เห็นใบหน้า
 ของนางไม่มีแววประหลาดใจแม้แต่น้อยก็รู้ว่าก่อนหน้านี้ตอนที่เขากับเมื่งถึง
 อยู่ในห้องครัว ซิงซิงเสวี่ได้หลอกถามพวกเขาสามคนแล้ว

เกรงว่ายามนี้นางคงรู้ถึงเบื้องหลังของพวกเขาชัดเจนแล้ว
 ทว่าเรื่องนี้ก็ไม่สำคัญอะไร ข้าศึกมาขุนพลด้าน น้ำมาคั่นดินกัน* จึง
 หลบตาลงกินโจ๊กต่อ

อวิ้นซุเอวี่ยนั่งอยู่ที่ด้านข้าง มองมู่หว่าฮุยกับเมื่งถึงอย่างตื่นตะลึง
 แล้วก็มองหลังซิงเฮยอย่างตื่นตะลึงยิ่งกว่า

ดูเหมือนศิษย์พี่ใหญ่นับวันยิ่งปฏิบัติต่อศิษย์พี่เมื่งอย่างสนิทสนม
 ยังมีศิษย์พี่หลัง แต่ก่อนเขาไม่ใช่ไม่กินอาหารในแดนมนุश्यเหล่านี้หรือ
 เหตุไฉนยามนี้ถึงกับเป็นฝ่ายเดินเข้ามากินโจ๊กเองแล้วเล่า

มองพวกเขาสามคน ช่วงขณะนั้นอวิ้นซุเอวี่ยนรู้สึกว่าตนอยู่ห่างไกล
 จากพวกเขามาก ไม่อาจเข้าไปหลอมรวมกับพวกเขาได้เลย

นั่นก็คือมีเพียงศิษย์พี่ตึงเท่านั้นที่ยังยืนกรานไม่กินข้าวเช่นเดียวกับนาง
 จึงตึงมือดิ๊งเล่อเซวียน ทั้งสองเดินออกไปที่ลาน สนทนากันเบาๆ
 ท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว จันทร์เสี้ยวที่ขอบฟ้าดูจืดจาง ดวงดาวจำนวนหนึ่ง
 กะพริบระยิบระยับ มีเสียงสุนัขเห่าดังขึ้นมาในหมู่บ้านเป็นระยะ

* ข้าศึกมาขุนพลด้าน น้ำมาคั่นดินกัน เป็นสำนวน หมายถึงการใช้ไหวพริบรับมือกับสถานการณ์อย่างเหมาะสม

อวิญญูเยวียพุดคุยกับดิงเล่อเซวียนอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่าความอึดอัดในใจ
เบาบางลงไปมาก

ทันใดนั้นเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นบนถนนสายเล็กคดเคี้ยวที่ด้านหน้า
มีคนผู้หนึ่งกำลังเดินช้าๆ ฝ่าความมืดยามราตรีตรงมาทางนี้

อวิญญูเยวียเดิมเข้าใจว่าเป็นคนในหมู่บ้านที่กลับมาในตอนค่ำ
ไม่คิดว่าคนผู้นี้กลับเดินตรงมาทางนี้

อีกทั้งเมื่อเดินมาถึงประตูลานเขาก็ผลักประตูเดินเข้ามาเลย

อวิญญูเยวียหลบไปอยู่หลังดิงเล่อเซวียนด้วยสัญชาตญาณ ส่วน
ดิงเล่อเซวียนก็ร้องเสียงดังขึ้นมา "ท่านเป็นใคร เหตุใดเข้าบ้านผู้อื่นจึง
ไม่เคาะประตูก่อน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PpSsVy>